

Čikāgas Ziņas

Iznāk kopš 1975. gada
Nr. 445
2021. gada novembris

Čikāgas Ziņas iznāk ik mēnesi, bet jūnijs, jūlijs un augusts ir apvienoti vienā izdevumā, arī decembris un janvāris ir apvienoti. Čikāgas Ziņas sūta visiem, no kuriem ir saņemts vismaz \$55.- ziedojums gadā. Tās sūta ar pirmās šķiras pastu, kas nodrošina ātru saņemšanu.

SLUDINĀJUMU LIKMES:

1 lappuse — \$180;
1/2 lappuse — \$90;
¼ lappuse — \$45;
vizītkartiņas lielumā — \$30

ADVERTISING RATES:

Full page — \$180;
½ page — \$90;
¼ page — \$45;
business card size — \$30

Čikāgas Ziņu nākamā mēneša izdevumā ievietojamie materiāli (raksti, fotoattēli, sludinājumi, sarīkojumu kalendāra informācija) redakcijā jāsaņem līdz **iepriekšējā mēneša 15. datumam**.

Par sludinājuma saturu atbild sludinātājs; par raksta saturu atbild autors. Iesniedzot rakstu ČZ, autors pieņem iespējamo sava raksta pārpublicēšanu. Manuskriptiem jābūt mašīnrakstā ar autora īsto vārdu un adresi. Redakcijai ir tiesības rakstus saīsināt vai korigēt. Rakstos izteiktās domas var nesaskanēt ar redakcijas viedokli. Čikāgas Ziņas honorārus nemaksā.

Izdevējs:

Čikāgas Latviešu Organizāciju Apvienība.

Atbildīgais redaktors:

Māris Roze
e-pasts: marisroze@comcast.net
tālr.: 630-980-1055

Grafiskais iekārtojums:

Silvija Kļaviņa-Barshney
e-pasts: cikagaszinas@gmail.com
tālr.: 872-301-6638

Kasiere:

Rūta Veitmane
e-pasts: veitmanis@earthlink.net
tālr.: 847-946-2631

Materiālu, sludinājumu maksas, ziedojumi un/vai adrešu maiņu pieteikumi sūtāmi:

cikagaszinas@gmail.com
Čikāgas Ziņas, P.O. Box 2824
Des Plaines, IL 60017-2824

Vāka kolāža: no ALAs 70. Kongresa Čikāgā. Foto: SKB.

REDAKCIJAS PĀRSKATS

Māris Roze

Vēl dzirdam balsis un turam atmiņā skatus no nupat izskanējušā ALAs 70. jubilejas kongresa, kas pārņēma daļu no Čikāgas centra un ezermalas, kā arī sniedzās pašā ezerā kuģīša braucienā. Varam paziņot, ka kongress bija priekšzīmīgi plānots un organizēts, ar labu sadarbību starp nacionālo organizāciju un vietējiem darbiniekiem. Diskusijas un darba sēdes bija informatīvas un nozīmīgas abpusēji starp pasniedzējiem un delegātiem. No visa redzētā un dzirdētā šajā kongresā, kā arī priekškongresa darbībā, varam secināt, ka ALA ir labās rokās – gudru, enerģisku, nesavtīgu jaunu cilvēku vadīta. Pateicamies bijušam ALAs priekšsēdim Pēterim Blumbergam un apsveicam jaunievēlēto ALAs vadītāju Mārtiņu Andersonu, kopā ar visu valdes sastāvu.

Stāstam arī par tiem kas savā laikā daudz darīja Latvijas un latvietības un cilvēces labā, bet nu ir no mums šķīrušies. Tā mums izveidojās divi raksti par Pēteri Bolšaiti un divi par Ojāru Kalniņu, abos gadījumos uzsverot dažādas puses no šo daudzpusīgo cilvēku dzīvēm. No Anitas Mellupes saņemam ieskatu cilvēkā, kas ievada viņu žurnālistikā un ko viņa mēdz saukt vienkārši un tikai par Skolotāju. No Mārtiņa Stāka mums ir raksts par viņa draugu no jaunības dienām, Ivaru Graudiņu, kas pārtapa iespaidīgā Latvijas ekumeniskās kristietības vadītājā un kura piemērs cenšoties vienot dažādas konfesijas liek Mārtiņam pārdomāt vienotības iespējas un vajadzības šeit pat Čikāgā. Pats rakstu par manu draugu Vilni Bankoviču, kas sasniedza 98 gadus, pārdzīvojis karu un ieslodzījumu un vairāk, bet nemainījies savā labsirdīgā būtībā.

Rakstam arī par mūsu kaimiņpilsētas, Milvoku, rudens festivālu – Folktoberfest – kur koncertē arī čikāgieša Armanda Birkena ansamblis “Latvian Events Band”. Pieminam sekmīgo pases un eID noformēšanu un atjaunošanu šeit Čikāgā, kas ļāva pāri par 100 cilvēkiem no Čikāgas bet arī citām pavalstīm saņemt pakalpojumus, pateicoties Latvijas vēstniecības pārstāvjiem un vietējiem palīgiem.

Ar gandarību par iespējām atkal pulcēties ārienē, gaidu vadītāja Daina Cera ziņo par vairākiem gaidu un skautu pasākumiem rudenī un par cerībām turpināt vēl tikties nākošā mēnesī.

Īsā aprakstā bet skaistā bildē parādam jaunos iesvētītos, kopīgā ceremonijā jaunekljiem no abām luteriskām draudzēm. Ceram ka šāda kopība un vienotība abu draudžu darbībā paplašināsies.

Juliana Friedrichs, Luannas un Mārtiņa Stāku mazmeita, uzklausu Armanda Birkena solo Driehaus muzejā ALAs kongresa priekšvakarā.

Sveiks, Māri!

Gribēju pateikt, ka priecājos par iespēju lasīt ČZ. Tās paliek arvien saturiski bagātākas un interesantākas, un dzīvākas – ar aktuālām un vajadzīgām, un izmantojamām informācijas piegādēm. Ar interesantiem un aktuāliem stāstiem par cilvēkiem – mūsu laikabiedriem. Prieks, ka arī grāmatu lasītāju klubīņa ziņas atrodamas. Atceros, laikam iepriekšējās ČZ bija vēstule – ieteikums plašāk atzīmēt piemiņas dienas un stāstīt par notikumiem ko nedrīkstam aizmirst. Protams, vēsturi ir jāatceras, bet ir jādzīvo arī šodienā, ir jāstāsta par cilvēkiem un darījumiem, kas mums apkārt. Ir svarīgas skolu ziņas, jo skolēni ir topošie ČZ lasītāji. Bija interesanti lasīt! Jums izdodas!

*Zaiga Bogdanova
Rīgas Jūgendstīla muzeja
Direktores vietniece*

Cienījamā redakcija!

Savā rakstā “*Traģiskais stāsts – ar pārsteigumiem*” [ČZ Nr. 444, 2021.g.okt.] autors izsaka pārsteigumu un neizpratni par vairākiem Miriamas Šreiberes dzīves apraksta aspektiem. Es ierosinātu, ka pēc rūpīgas iepazīšanās ar faktiem un vēsturisko situāciju, lasītājs varētu nākt pie cita slēdziena. Te daži piemēri:

1. Pārsteigums, ka Miriamas ģimene pēc Hitlera uzbrukuma Polijai nosūtīta uz Sibīrijas darba nometni, nevis uz Varšavas geto vai koncentrācijas nometni. Pirmkārt, Varšavas geto kā nacistu veidojums radās 1940. gadā, tātad gadu vēlāk. Otrkārt, Miriamas ģimene bija no Polijas austrumu daļas, kas varēja būt netālu no PSRS okupētās Polijas daļas, vai pat tajā jau iekļauta. Miriamas ģimene, saprotot kādas briesmas viņiem draud no nacistiem, droši vien bēga uz austrumiem, cerībā, ka tur viņus sagaidīs labāks liktenis nekā

pie hitleriešiem. Savā veidā tas attaisnojās, jo Miriama palika dzīva, bet viņas ģimeni Staļina režīms acīmredzot pieskaitīja tiem simtiem tūkstošiem, kurus uzskatīja par šķiriski neuzticamiem elementiem un kam piesprieda dzīvi brutālā darba nometnē.

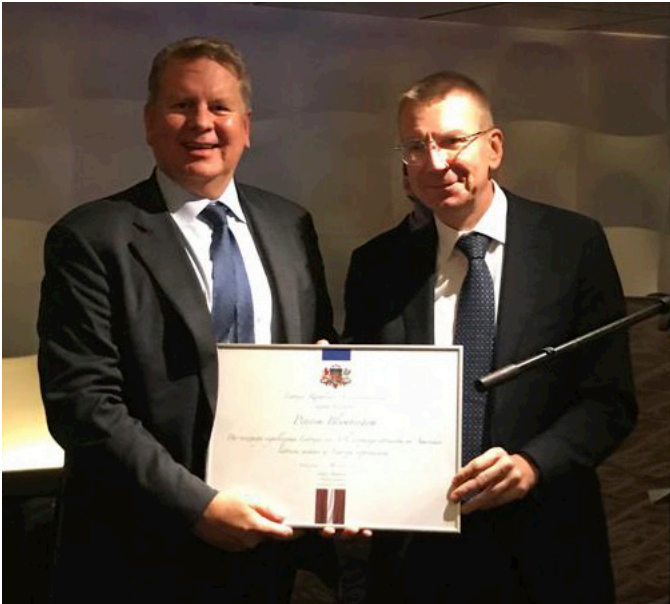
2. Neizpratne par rakstā minētajiem Miriamas vectēva miršanas apstākļiem lēģerī. Es personīgi neuzskatu, ka cilvēkam, kas pats tos apstākļus nav piedzīvojis, būtu tiesības morāli vērtēt kāda ieslodzītā konkrēto rīcību. Taču autors pārmet Miriamas vecākiem, ka atļāvuši vectēva līķim trīs dienas gulēt Miriamai blakus, nenovietojot to uz barakas klona. Cik es saprotu, lēģeros līķiem nebija paredzēta vieta uz baraku klona, barakās pietika knapi vietas, lai varētu apgriezties, un smagi slimos un mirušos atstāja viņiem paredzētajās lāviņās, kamēr dežūre atnāca viņus savākt. Miriamas gadījumā acīmredzot notika citādi, jo vectēvu apglabāja paša ļaudis. Es to nesaredzu kā cietsirdību pret meiteni, drīzāk kā spaidu darba nometnes nežēlīgo realitāti.

3. Neskaidrība par Miriamas ģimenes pēckara gaitām. Autors jautā, kas un kā viņus atbrīvoja, it kā te būtu kaut kāds noslēpums. Atbildi var izlasīt vēstures materiālos – proti, ka PSRS deva Polijas ebrejiem iespēju izceļot, resp. repatriēties jau 1946. gadā (<https://core.ac.uk/download/pdf/85222261.pdf>). Viena ievērojama daļa no PSRS repatriēto Polijas ebreju vienkārši izvēlējās nepalikot krievu kontrolētajā Polijā un tas būtu sevišķi saprotams, ja viņi, kā tas gadījās Miriamas ģimenei, kara laiku pavadīju padomju spaidu darba nometnē.

4. Apgalvojums par antisemitismu UNRRAs un IRO pārvaldēs esot pārspīlēts. Te autors mazliet kļūdījies, jo viņa paša izvēlētais citāts no Miriamas dzīves apraksta par to nemaz nerunā – tur teikts ka viņas ģimene piedzīvojusi diskrimināciju un antisemitismu *DP nometnēs*, nevis nometņu administrācijās. Ja palasām DP nometņu vēsturi, atklājam ka pašā sākumā bēgļus sadalīja nometnēs pēc valsts piederības un tā gadījās, piemēram, ka Polijas ebreji nokļuva poļu nometnē un tur droši vien sadūrās ar antisemitismu. Tikai vēlāk izveidoja atsevišķas DP nometnes ebreju bēgļiem.

(turp. 22. lpp.)

ĀRLIETU MINISTRS: AMERIKAS LATVIEŠU APVIENĪBA IR NOZĪMĪGS LATVIJAS SABIEDROTAIS, ATBALSTS UN PARTNERIS

E. Rinkēvičs pasniedz Ārlietu ministrijas Atzinības rakstu ilggadīgam ALAs priekšsēdim Pēterim Blumbergam.

(No mfa.gov.lv un PBLA Apskata) 21.-23. oktobrī ASV, Čikāgā, notika Amerikas Latviešu apvienības (ALA) 70. kongress, kurā piedalījās ārlietu ministrs Edgars Rinkēvičs. “Šogad apīr 70 gadi, kopš dibināta Amerikas latviešu apvienība, kas pārstāv un vieno ap 100 000 latviešu visā Amerikā. Šis ir laiks, kad izvērtēt paveikto un izvirzīt jaunus mērķus nākamajiem gadiem. Man ir liels gods būt klāt šajā vēsturiskajā notikumā un piedalīties Kongresa darbā. Visā pastāvēšanas laikā ALA ir uzturējusi un vienojusi latviešu sabiedrību Amerikā, rūpējusies par latviešu valodas un kultūras saglabāšanu, veicinājusi Latvijas vēstures apguvi un sniegusi atbalstu Latvijai centienos būt demokrātiskai, tiesiskai un drošai valstij,” apsveikuma uzrunā sacīja E. Rinkēvičs.

Ārlietu ministrs uzsvēra ALAs lielo nozīmi Latvijas neatkarības idejas saglabāšanā ilgajos okupācijas gados un Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanā. “ALA vienmēr ir bijusi nozīmīgs Latvijas sabiedrotais, atbalsts un partneris mūsu kopīgo mērķu īstenošanā. Jūs esat palīdzējuši Atmodas gados ar padomu, atbalstot cīņu par Latvijas neatkarības atjaunošanu, kā arī Krievijas armijas izvešanu no Latvijas teritorijas. Īpaši vēlos uzsvērt un pateikties par ieguldīto darbu, ko esat paveikuši, lai veicinātu Latvijas iestāšanos NATO un nodrošinātu pastāvīgu ASV valdības atbalstu

Latvijas drošībai un aizsardzībai. Šis ir bijis arī īpaši sāpīgs gads, jo no mums ir šķīrušies cilvēki, kuru ieguldījums mūsu valsts un tautas attīstībā ir nenovērtējams. Vēlos pieminēt ilggadējo Amerikas latviešu apvienības ģenerālsekretāri Anitu Tēraudu, ilggadējo Pasaules Brīvo latviešu apvienības priekšsēdi, Amerikas latviešu apvienības un Apvienotās Baltiešu komitejas ASV priekšsēdi Jāni Kukaini, kā arī izcilo diplomātu, sabiedrisko un politisko darbinieku Ojāru Ēriku Kalniņu. Viņi bija patiesi Latvijas patrioti, nesavtīgi atbalstīja un palīdzēja savai valstij. Mums pietrūks viņu padoma, dzīvesprieka un optimisma,” uzsvēra ārlietu ministrs.

E. Rinkēvičs pateicās ikvienam ALAs biedram par nesavtīgo darbu, uzturot un vienojot latviešu sabiedrību, rūpējoties par latviešu valodas un kultūras saglabāšanu, kā arī sniedzot nozīmīgu ieguldījumu Latvijas tautsaimniecības attīstībā. “Pasaule ir kļuvusi arvien neprognozējamāka – Ķīna, Krievija, pandēmijas izraisītie ekonomiskie satricinājumi un citi izaicinājumi mazām valstīm liek būt īpaši modrām. Arī turpmāk Latvijas sadarbība un draudzība ar mūsu sabiedroto ASV ir un būs īpaši nozīmīga. ASV ir Eiropas draugs, taču tas ne vienmēr un ikvienam ir pašsaprotami. Manuprāt, viens no Amerikas Latviešu apvienības mērķiem būtu darbs ar jaunās paaudzes ASV politiķiem, atgādinot par mums, par Eiropu,” apsveikuma uzrunā sacīja E. Rinkēvičs.

Uzrunā ministrs uzsvēra arī ALAs aktīvo iesaisti Latvijas un Amerikas ekonomiskās sadarbības un tautsaimniecības attīstības veicināšanā. Ir nodibināta un veiksmīgi darbojas Latvijas-Amerikas tirdzniecības kamera, aktīvi strādā Latvijas goda konsuli Amerikā, regulāri tiek organizēti ekonomiskās sadarbības forumi, kur viens no atpazīstamākajiem ir Pasaules latviešu ekonomikas un inovāciju forums. “Mēs nezinām, kāda būs pasaule pēc desmit gadiem, taču šajās ģeopolitiskajās vētrās mums ir jānosargā sava valsts un jāpadara tā stiprāka,” nobeigumā teica E. Rinkēvičs.

Ministrs pasniedza Ārlietu ministrijas atzinības rakstu ilggadējam ALAs valdes priekšsēdētājam Pēterim Blumbergam. P. Blumbergs jau vairāk nekā 20 gadus ir bijis viens no aktīvākajiem Amerikas latviešu kopienas

pārstāvjiem, kurš sniedzis būtisku ieguldījumu ne vien Amerikas latviešu kopienas attīstībā un saiknēs ar Latviju stiprināšanā, bet arī Latvijas-ASV attiecību veicināšanā. E. Rinkēvičs arī piedalījās Čikāgas Globālās politikas padomes *Emerging Leaders* programmas apaļā galda diskusijā. Savukārt š.g. 21. oktobrī ārlietu ministrs viesojās *Northwestern* universitātē. Apmeklējuma laikā ministrs piedalījās apaļā galda diskusijā par Eiropas Savienības, NATO un nākotnes transatlantiskajām attiecībām.

Amerikas Latviešu apvienība ir ASV latviešu centrālā organizācija, kas pārstāv un vieno ap 100 000 latviešu visā Amerikā. ALA dibināta 1951. gadā Vašingtonā. To nodibināja latvieši, kas pēc Otrā pasaules kara bija ieceļojuši ASV no Vācijas un citu Eiropas bēgļu nometnēm – pavisam 115 delegāti. Viņi pārstāvēja latviešu organizācijas un draudzes ASV, kas tobrīd apvienoja 11 260 ASV

dzīvojošus latviešus. ALAs dibināšanas viens no iniciatoriem un dibināšanas kongresa vadītājiem bija starpkaru perioda Latvijas sūtnis ASV, diplomāts un jurists Jūlijs Feldmanis. Visā pastāvēšanas laikā ALA ir uzturējusi un vienojusi latviešu sabiedrību, rūpējusies par latviešu valodas un kultūras saglabāšanu, veicinājusi Latvijas vēstures apguvi, kā arī sniegusi atbalstu Latvijas centieniem būt demokrātiskai, tiesiskai un drošai valstij.

ALA finansē un atbalsta Apvienotās Baltiešu komitejas darbu un ir Pasaules Brīvo Latviešu Apvienības dalīborganizācija. Šobrīd ALA ietver vairāk nekā 160 dažādas latviešu organizācijas – biedrības, baznīcas un kultūras organizācijas, kas apvieno vairāk nekā 5 000 biedru no visām ASV pavalstīm. Tā darbojas kā bezpeļņas labdarības organizācija. Kopš 2015. gada maija ALAs priekšsēdis ir bijis Pēteris Blumbergs.

Latvijas pasu pārvietojamā darbstacija sekmīgi darbojās ALAs kongresa laikā Čikāgā

Dace Ķezbere

Pārvietojamās pasu stacijas koordinētāja

Arvils Zeltiņš ar Latvijas Ārlietu ministrijas speciālo uzdevumu vēstniecībai diasporas jautājumos Elitu Gaveli.

No Latvijas vēstniecības Vašingtonā uz Čikāgas "Ligzdu" 21. oktobrī ieradās vēstniecības Konsulārās nodaļas vadītāja Santa Dālmane ar vēstniecības 2. sekretāru Arvilu Zeltiņu palīdzēt tautiešiem noformēt vai atjaunot Latvijas pasus un eID kartiņas. Nākošajā dienā pasu stacija pārcēlās uz *W Chicago* viesnīcu, kur notika Amerikas Latviešu Apvienības kongress. Sestdien, 23. oktobrī, pasus formēja- na pārcēlās atpakaļ uz "Ligzdu". Šī ceļošana reizēm bija sarežģīta un prasīja daudz darba spēku un koordinācijas, jo tie paši cilvēki palīdzēja organizēt abus pasākumus.

Čikāgā 101 personai bija iespēja noformēt Latvijas Republikas pasu vai/un eID karti. Kopumā tika noformēti 89 pieteikumi pasēm un 91 pieteikumi eID kartēm. Jaunākais Latvijas valstspiederīgais, kurš ieradās uz pasus noformēšanu bija 4 gadus vecs un vecākais 92 gadus vecs. Uz dokumentu noformēšanu ieradās ne tikai no Čikāgas vai tās apkārtnes, bet arī Viskonsīnas, Mičiganas, Kalifornijas, Vašingtonas, Misūrī un Indiānas pavalstīm.

Paldies Silvijai un Ken Barshney, Mārtiņam Stākam, Artim Inkam, Svenam Kīnam, Rasmai Kraulei, Robertam Blumbergam un Benītai un Helmutam Lāčkājiem par labi padarītu darbu! Sirsnīgi pateicos Daugavas Vanagiem par atļauju lietot viņu mītni, kā arī visiem, kuri nodrošināja, ka darbība gludi noritēja.

Pēdējais atjaunotās pasus saņēmējs Imants Klimovičs.

Par ietekmes metodēm un Dāvida v. Goliāta stratēģiju Māris Roze

ALAs kongresa darba sēdē “*Call to Action – ārpolitikas prioritātes*”, Dzintars Dzilna, ALAs Sabiedrisko attiecību nozares vadītājs, paceļ jautājumu, ko mēs ASV latvieši varam darīt lai palīdzētu aizsargāt Latviju? Rinda atbildes jau ierakstītas datorā un parādās uz ekrāna: informēt ASV kongresu par Krieviju, Baltkrieviju, hibrīdkara darbībām, par Trīs jūru valstu ekonomisko iniciatīvu, par *Nordstream 2* dabas gāzes cauruli no Krievijas uz Vāciju un citām problēmām un iespējām. ALA turpina sadarbības ar *Baltic Caucus* kongresā un atbalsta JBANC (*Joint Baltic American National Committee*) un tās darbinieku Karl Altau.

Dzintars Dzilna darba grupu sēdē.

Sadarbojoties ar grupējumiem kā *Baltic Caucus*, skaitliski mazā baltiešu kopiena ASV ir spējusi ietekmēt ASV rīcību svarīgos gadījumos saistītus ar Baltijas drošību un pastāvību – atbalstu NATO un Eiropas Savienības iestāšanai, NATO gaisa patrulēšanai un NATO vienību nostiprināšanai Baltijas valstīs. Un kā var skaitliski vēl mazāka Latviešu kopiena Amerikā ietekmēt ASV kongresa darbību? Ar enerģiju un neatlaidību. Nevien rakstam mūsu kongresa pārstāvjiem, sevišķi priekšvēlēšanu laikos, bet apņemas to darīt regulāri un prasīt mūsu draugiem un paziņām arī to darīt, lai mūsu balsis tiktu drīzāk dzirdētas un nopietnāk uzņemtas.

Vēl tiešāk par aizsardzību

Uzrunā “Latvijas aizsardzība – spēki un izaicinājumi” Latvijas bruņoto spēku brigādes ģenerālis Ilmārs Lejiņš atgādinā, ka NATO līguma trešais pants nosaka katras dalībvalsts pirmo obligāciju: pašai sevi aizstāvēt. Tad sekotu visu NATO valstu obligācija zem piektā panta, nākt uzbruktai valstij palīgā.

Bet kā lai mazai valstij kā Latvijai aizstāvēties pret iespējamiem uzbrukumiem no lielvalstīm? Gen. Lejiņš uzskata, ka mums jābūt gudrākiem un veiklākiem, jābūt ātrāk reaģēt uz mūsdienu hibrīdkara metodēm, ko Lielais kaimiņš ir lietojis Ukrainā, Gruzijā un citur, un ko Baltkrievija ir lietojusi ar bēgļiem uz Baltijas valstu robežām. Svarīgākais ir gatavoties lai nebūtu pārsteigtiem, lai izturētu uzbrukuma pirmās dienas un nedēļas līdz palīdzības ierašanās. Sākuma stratēģija nav karu pret lielo ienaidnieku uzvarēt, bet to nezaudēt. Turpmākā posmā tad svarīga būtu kopsadarbība aizstāvībā.

Bija grūti nedomāt par Latvijas un citu Baltijas valstu reakcijām Padomju Savienības ultimātiem 1940. gadā, kad krievi nošāva pār robežsargus un ar tanku kollonām mierīgi ieripoja Baltijas galvas pilsētās, kamēr valdība un iedzīvotāji “palika savās vietās”. Bija jādomā arī par veiksmīgāku mazā cīnītāja atbildi lielam ienaidniekam, par Dāvida veiklāko un gudrāko cīņas pieeju pret Goliātu. Domāju vēl tālāk par *judo* un *jiu jitsu* metodēm un par partizāņu karošanu un par mazās Baltijas kopienas un vēl mazākas ASV latviešu kopienas spējām ietekmēt lielvalstu rīcības savu valstu aizstāvēšanā.

Ģenerālis Lejiņš, protams, nebija gatavs runāt par Latvijas aizsardzības stratēģijas tiešām pieejām. Bet viņš bija teicis diezgan daudz.

Brigādes ģenerālis Ilmārs Lejiņš.

KBLBS ZIŅAS

2021.g. novembris

SVARĪGI DATUMI UN ZIŅOJUMI

SESTDIEN 20. NOVEMBRĪ

18. nov. akts kopā ar ČLOA
Ligzdas īpašumā
plkst. 11os no rīta
Visi aicināti uz svinībām

27. NOVEMBRĪ

Pateicības dienas nogale
mācības nenotiek

2021.g.-2022.g. SKOLAS PADOME

PRIEKŠSEŽĪ:

Dženija Hounihan & Svens Kīns

SEKRETĀRE: Vija Viksne

KASIERS: Ilmars Katajns-Paeglis

SAIMNIECE: Andārte Phillips

SARĪKOJUMU VADĪTĀJA: Larisa Kīns

JAUNI PADOMES LOCEKĻI:

Māra Blumbergs

Haralds Robežnieks

SKOLAS PĀRZINE: Rasma Kraulis

8.B. KLASĒS "LATVIJAS ZIŅAS"

Projekta mērķis - ziņot par to, kas šobrīd notiek Latvijā. Bērni paši izvēlējās tēmas un kopā atradām ziņu avotus, kuros viņi meklēja informāciju.

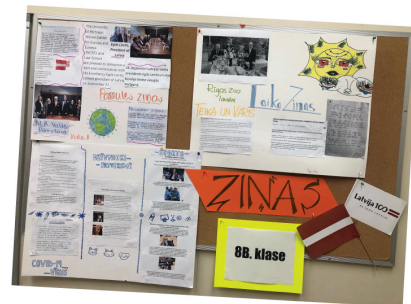
Lietojām aģentūru LETA, LSM Ziņas viedglajā valodā, LSM laika ziņas ar Tomu Brici, DELFI sports un citus.

Bērni ziņoja par Latvijas prezidenta viesošanās ASV, par pēdējo Covid statistiku Latvijā, par sportu, par Rīgas zvēru dārza jaundzimušajiem lauvēniem, kuriem vārdus dot bija aicināti visi Latvijas bērni, kā arī par dzīvnieku patversmi Ulubele.

Veidojot šo ziņu reportāžu, bērni mācījās internetā atrast vajadzīgo informāciju, to izlasīt, izprast un pēc tam rakstiski pasniegt saīsinātā veidā.

Klasē katrs to kā ziņu reportieris nolasīja. Visiem bija interesanti!

Domājam, ka šāda veida projektu noteikti atkal kādreiz atkārtosim, jo jaunu ziņu jau nekad nepietrūkst!

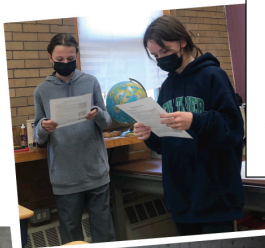

23. septembrī Latvijas Valsts prezidents Egils Levits un viņa kundze Andra viesojās Mičiganā.

Vakarā prezidenta delegācija un ALA valdes pārstāvji piedalījās kopīgās vakariņās ar Detroitas puses latviešu kopienu, ko rīkoja Latvīšu apvienības Detroitā valde un Latvijas goda konsuls Mičiganā Andris Lācis.

Sirsniņš palīdz visiem, kas pielika roku, lai noorganizētu šīs mūsu diasporai tik nozīmīgās tikšanās!

(Foto: Ilmārs Znotiņš, Valsts prezidenta kanceleja)

Simmons nepiedalījies "76ers" pēdējā pirmās sezonas mačā, bet drīkst atgriezties komandā

Tomēr nav zināms, vai "76ers" būs gatavi spēlēt sezonā, jo arī pašlaik par šīs komandas nākotni ir daudz runāts. Tomēr šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā, jo šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā, jo šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā.

20 jūliju sezonā divas komandas ir spēlējās divas spēles par 147 minūšu 200 spēļu. Mācības notiek, ka šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā, jo šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā.

2020-2021 gada sezonā komanda ir spēlējās divas spēles par 147 minūšu 200 spēļu. Mācības notiek, ka šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā, jo šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā.

Pēdējās sporta ziņas

Jakam desmitais punkts, Bukarta vārti negāj "Admiral" no zaudējuma

Šovakar tenisu aizņēma jūra, ja šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā, jo šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā.

Lai arī sezona beidzas, bet šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā, jo šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā.

Šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā, jo šobrīd komanda ir gatava spēlēt sezonā.

Klases audzinātāja/skolotāja: Krista Laukmane-Schmidt

15. oktobris – Valsts valodas diena Pirmo reizi atzīmē un aicina valodu kopt ikdienā

(No ReTV; Ism.lv) Latviešu valoda ir dzimtā valoda aptuveni pusotram miljonam cilvēku pasaulē, un tā ir vienīgā oficiālā valsts valoda Latvijā. Lai izceltu tās unikālo vērtību, pēc Valsts prezidenta Egila Levita ierosinājuma šogad pirmo reizi un turpmāk – 15. oktobris ir Valsts valodas diena. Nereti cilvēki saka, ka latviešu valodā nav iespējams izteikties tik labi kā citās valodās. Latviešu valodas skolotāja, valodniece Māra Ozola tam nepiekrīt – valodā vārdu netrūkst, taču vārdu krājums gan daudziem esot nabadzīgs. “Skolotāj, vārdu, vārdu vajag! Viņiem nav vārdu. Es šodien strādāju melnu muti ar elementāriem vārdiem. Viņiem to nav,” pastāstīja Ozola.

Pārmetumus par trūcīgo vārdu krājumu gan skolotāja velta nevis skolēniem, bet pieaugušajiem, kuri bērnos neieaudzina ar valodas prasmi cieši saistītus paradumus. “Mēs nerunājam, mēs viņiem nelasām priekšā, mēs [paši] nelasām tad, kad viņi redz. Mēs lasām tad, kad viņi ir aizmiguši vai kaut kur tramvajos, vai vēl nezin kur. Kaut kad jau lielākā daļa mūsu paaudzes lasa, bet viņi to neredz. Un galvenais – mēs nerunājam,” norādīja Ozola. Redzot plašo oriģinālās un tulkotās literatūras klāstu, grūti iedomāties, ka reiz latviešu valodā trūka vārdu, lai apzīmētu abstraktus jēdzienus vai nosauktu, piemēram, tādus eksotiskus dzīvniekus kā kamieļus vai bruņurupučus. Taču valodas attīstība nav notikusi nejauši – tā ir kopta, papildināta ar jaunvārdiem, sargāta no citu valodu vārdu piesārņojuma.

Valodas kopšana

To, ka valodu nu daudzi uzskata par pašsaprotamu un nenovērtē, par problēmu uzskata Valsts valodas centra vadītājs Māris Baltiņš: “Šis ieguvums nav pašsaprotams, bet nepārtraukti kopjams, veidojams, stiprināms, attīstāms. Jebkurā gadījumā valodas lietošana ir aktīvs process, nevis kaut kas, kas kaut kad ir noticis, nolemts un, kā teikt, citi to ir izdarījuši mūsu vietā.” Jau vairākus gadus par savu latviešu valodas prasmi ikviens interesents var pārliecināties pasaules latviešu valodas diktātā, kas tradicionāli notiek novembrī

un šogad tiks rīkots jau septīto reizi. Diktāta organizatori novērojuši – interese par to aug, bet latviešu rakstu valodas zināšanu līmenis dalībniekiem gan ir ļoti atšķirīgs.

“Katru gadu mums ir izcilnieku skaits – tas gan ir diezgan mazs, bet ir tiešām izcili rakstītāji, kuri uzraksta darbu bez nevienas kļūdas. Mums ir arī viens cilvēks, kurš katru gadu ir rakstījis, rakstījis un uzrakstījis būtībā bez kļūdām vai ar divām trim kļūdām, un tas ir izcils sniegums. Tā ir skolotāja no Liepājas, jāatzīst. Bet ir arī cilvēki, kuriem veicas sliktāk. Te arī vecuma faktors ir svarīgs, jo diktātu raksta no septiņiem gadiem līdz pat astoņdesmit astoņiem,” pastāstīja Pasaules latviešu valodas diktāta organizators Raimonds Grants. Valsts valodas diena ir pastāvējusi arī agrāk – tā bija latviešu valodas kopēja Jura Alunāna dzimšanas dienā 13. maijā. Valodnieki gan aicina par valodu kā vērtību domāt ne tikai īpaši atzīmētos datumos.

Give us a call at 414-332-1744
with any of your financial needs.

In this time of difficulty with “COVID-19”
we are offering a special low
Home Equity Loan for a limited time.
60 month at 2.75% APR*

Drowning in credit card debt? We can help!
We're offering a special loan
on credit card payoffs of ONLY 5% for 3 years,
or 6% for 4 years!

Take advantage of new
car sales deals!
New Auto Loan!
2.95% APR*
Term up to 72 mo.

See our web site for all our rates. www.wislat.com

P.O. Box 510167, Milwaukee, WI 53203-0035.
Tel: 414-332-1744 Email: info@wislat.com

*Annual Percentage Rate

Viņš ticēja Latvijai vienmēr. Diplomātu un deputātu Ojāru Ēriku Kalniņu pieminot Māris Klūga (Ism.lv)

Ceturtdien, 14. oktobrī, mūžībā aizgājis diplomāts, politiķis, dzejnieks un Latvijas patriots – gan pirms, gan pēc neatkarības atgūšanas – Ojārs Ēriks Kalniņš. Diplomāti slavē viņa ieguldījumu ārlietās, īpaši attiecībās ar ASV, savukārt deputāti Saeimā sauc par neatsveramu kolēģi un sirsnīgu cilvēku. Kalniņš piedzima bēgļu nometnē Vācijā, taču uzauga ASV. Amerikā Kalniņš studēja filozofiju, strādāja reklāmas jomā, bet paralēli bija arī aktīvs latviešu trimdas organizācijās. Saeimas deputāts Atis Lejiņš (“Jaunā Vienotība”) atminējās: “Tas laikam bija pat vairāk nekā pirms pusgadsimta – mēs staigājām pa Čikāgas vējainām, platajām ielām, jo notika latviešu kongress. Un tad mēs salīdzinājām, ko mēs darām katrs, lai atbrīvotu Latviju. Iedomājaties, Čikāgā pirms pusgadsimta.”

Līdz ar neatkarības atgūšanu Kalniņš sāka strādāt Latvijas vēstniecībā ASV un 1993. gadā kļuva par vēstnieku. Galvenais jautājums tad bija Padomju armijas izvešana no Latvijas teritorijas, un šim procesam vajadzēja ASV atbalstu. Diplomāts Māris Riekstiņš, kurš laika posmā no 1993. līdz 2004. gadam ieņēma Ārlietu ministrijas valsts sekretāra amatu, norādīja: “Ojārs toreiz, strādājot Vašingtonā, arī personīgi [centās], bet arī visa vēstniecība, es teiktu, ka tas bija viņu galvenais smaguma punkts – dot informāciju mūsu Amerikas partneriem par to, kā mums pašiem veicās divpusējās sarunās, lai panāktu šo diplomātisko risinājumu iespējami ātri.”

1998. gadā Kalniņš teica: “Man tas sapnis vienmēr ir bijis, pirmkārt, redzēt neatkarīgu Latviju, un otrs – kādu dienu te atgriezties un pārcelties. Bet man vēl ir pienākums kalpot tur, kur es vairāk varu palīdzēt Latvijai.” Gadsimtu mijā Kalniņš uz Latviju pārcēlās un kļuva par Latvijas Institūta vadītāju. Savukārt 2010. gadā Kalniņš pievērsās politikai. Kopš tā brīža vienmēr ticis ievēlēts Saeimā no “Vienotības” saraksta. “Jaunās Vienotības” Saeimas frakcijas vadītājs Ainārs Latkovskis pauda: “Liekas, ka labākais ārpolitikas eksperts ne tikai Saeimā, bet, iespējams, viens no labākajiem Latvijā. [...] Viņš tiešām mācēja pozitīvā veidā pasniegt mūsu valsti, mūsu cilvēkus, un [darīja to] ar aizrautību. Nebija tā, ka viņš meloja, viņš tam visam arī ticēja. Viņš ticēja Latvijai vienmēr.”

Kalniņš bija arī dzejnieks. Pēc atgriešanās Latvijā viņš rakstījis un tulkojis dziesmu vārdus angļu valodā vairākiem populāriem mūziķiem, tajā skaitā Aināram Mielavam un grupai “Autobuss debesīs”. Līdzjutību Kalniņa ģimenei izteikušas visas augstākās valsts amatpersonas. Kalniņa piemiņu un ieguldījumu Latvijas valsts neatkarības atjaunošanā, ārlietu dienesta nostiprināšanā un Latvijas un ASV attiecību pilnveidošanā, Ārlietu ministrija un Saeima atvērs līdzjutību grāmatu.

1918

Virtuāls akts un programma
2021. g. 18. novembrī
ceturtdien 17:00
YouTube

2021

Klātienē pasākums
2021. g. 20. novembrī
sestdien 11:00 ar KBLS
Ciānas īpašumā/“Ligzdā”

Tuvāku informāciju laicīgi izsūtīsim ČLOA delegātiem
un arī būs pieejama Facebook ČLOA tīmekļu lapā.

Negaidīti no mums aizsaukts Ojārs Ēriks Kalniņš Silvija Kļaviņa-Barshney

14. oktobrī saņēmām traģisko ziņu, ka pēkšņi un negaidīti mūžībā aizgājis Ojārs Ēriks Kalniņš. No rīta vēl bijis Igaunijas prezidenta pieņemšanas delegācijā, pēcpusdienā Saeimas sēdē, bet vakarā jau miris.

Ojārs bija latviešu diplomāts, politiķis, Saeimas deputāts, Latvijas Institūta vadītājs, vēstnieks, ALAs un PBLA aktīvis, Čikāgas Ziņu angļu valodas pielikuma redaktors, dzejnieks, vairāku muzikantu atbalstītājs, bet arī turpināja būt čikāgietis un savējais.

Mēdiji un sociālie tīkli ir pilni ar mīļiem atvadu vārdiem, atmiņu anekdotēm, līdzjūtības vēlējumiem, kā arī pārskatiem par Ojāra dzīvi. Taču tie galvenokārt apraksta viņa dzīvi kopš pārcelšanās uz Latviju. Gribēju vēltīt šīs rindas, lai atskatītos uz Ojāra dzīvi šeit Čikāgā un to, kā viņa jaunība ietekmēja šo brīnišķīgo cilvēku, kurš tik daudziem bija mīļš.

Ojārs dzimis 1949. gada 22. oktobrī Minhenē, bēgļu nometnē. Tēvs Eižens Kalniņš bija mūziķis no Rīgas (miris 1968. gadā Čikāgā – arī negaidīti, spēlējot šachu ar sievas māsas vīru Matīsu Švānfeldu), māte Matilde Marija Silkalns no Majoriem (mirusi 1975. gadā Čikāgā). 1951. gadā Kalniņu ģimene emigrēja uz Amerikas Savienotajām Valstīm, sākotnēji apmetoties Midlbasā OH, tad pārceloties uz Čikāgu.

Jaunības iespaidi

Čikāgā Kalniņu ģimene dzīvoja kopā ar Švānfeldu ģimeni (Matilde un Anna bija māsas) Čikāgas rietumos, dažus blokus no Ciānas drau-

Kalniņu un Švānfeldu ģimenes savā mājā uz Ohio ielas. Ojārs sēž vidū, blakus mātei Matildai.

dzies dievnama. Kā daudzi latvieši, Ojārs apmeklēja Nash pamatskolu un Austin vidusskolu. Savā blogā, viņš vēlāk rakstījis:

“I never felt like an American. I couldn’t. Why? Because my name was Ojārs Kalniņš. The first time I uttered this name to a real American, most likely around 1955 in the Nash grammar school kindergarten class on the West Side of Chicago, the utter incomprehension on my classmate’s face made it clear to me I wasn’t one of his community.

“I soon discovered that I wasn’t just ‘not American’. I wasn’t really anything that anyone had ever heard of. My parents told me I was Latvian because they had come to Chicago from a country called Latvia. I knew that the language we spoke at home was something called Latvian. But here in the real world, in school, on the street, or in our neighbor’s kitchen, being from Latvia was like being from the Land of Oz. Except that Oz was well known, while Latvia was not. We weren’t even a fairy tale.

“Thus, from early childhood I found that I had to explain myself and explain Latvia. I had to explain where on earth this country could be found, what kind of people lived there and what kind of crazy language we were speaking. In grammar school I had to convince other kids I wasn’t making it all up. (No, Latvia was not an ally of Groucho’s Fredonia.) In high school, I had to convince them that Latvia really did exist in some form, despite the fact that it was buried (as Krushchev had promised the US) in the Soviet Union. And in college I had to explain why it all really mattered.”

Ojārs ar brālēnu Ivaru un mazo Silviju priekšplānā

Jau jaunībā, Ojāram interesēja mūzika un viņš pirka skaņu plates un pavadīja daudz laika uz klausoties dažādu žanru grupas. Dziesmu vārdi viņu dziļi ietekmēja: *“I’ve always liked the way words sound together, especially when accompanied by music. I can thank Bob Dylan for this because despite the valiant efforts of my high school English teachers, I never appreciated poetry until I first heard ‘Subterranean Homesick Blues’ on the radio. I studied Dylan’s lyrics much more earnestly than Shakespeare’s, and found myself writing verses of my own in the margins of my high school workbooks.”*

Ojāru ietekmēja dažādu mākslinieku mūzika un viņam patika dalīties domās ar citiem par interesantām dziesmām; kaut kur mūsu ģimenes fotogrāfiju kaudzēs reiz bija bilde ar 3 gadus veco Silviju sēžam Ojāra gultā *Frank Zappa* skaņu plašu ielenktai.

1972. gadā Ojārs pabeidza *Roosevelt* universitāti Čikāgā ar bakalaura grādu filozofijā. No 1974. līdz 1984. gadam viņš strādāja kā tekstu sastādītājs un radošais direktors vairākās reklāmu aģentūrās Čikāgā. Profesionālā darbība pamatā bija saistīta ar sabiedrisko attiecību jomu, specializējoties uzņēmuma tēla stratēģijas un reklāmas kampaņu veidošanā.

Piederības sajūtas atdzimšana

Vēloties apciemot savu dzimteni, jau 1978. gada septembrī Ojārs pirmo reizi ieradās Latvijā ASV latviešu tūristu grupas sastāvā. Šis brauciens tik ļoti ietekmēja Ojāru, ka viņam kļuva skaidrs dzīves mērķis. “Tas bija ļoti spēcīgs emocionāls pārdzīvojums. Viss, ko man vecāki līdz tam bija stāstījuši par Latviju, bija tā vairāk teorētiski, no viņu atmiņām. Atbraucot uz Latviju, es sajutu, ka pieradu tai, jutos kā mājās, tikai mājas bija okupētas. Redzot, kas te notiek, es Amerikā atgriezos ar dusmām. Tā kā strādāju komunikācijas jomā, nolēmu, ka man ir kaut kas jā dara, lai informētu amerikāņus par to, ka Latvija ir nelikumīgi okupēta. Sāku aktīvi rakstīt vēstules amerikāņu laikrakstiem.”

Pēc Latvijas apciemojuma, Ojārs aktīvi iesaistījās Čikāgas organizācijās, bija politiskais padomdevējs Čikāgas Latviešu organizāciju apvienībai un galvenais redaktors Čikāgas Ziņu ikmēneša pielikumam angļu valodā

Ojārs savā darbvietā 1981. gadā.

Chicago Latvian Newsletter (ko dibināja mācītājs Vilis Vārsbergs ar mērķi informēt ASV valdības locekļus, presi un tautu par Latvijas okupāciju, vēsturi un kultūru). Papildus rakstīja un tulkoja tekstus Vitauta Sīmaņa redakcijā izdotajai grāmatai angļu valodā “*Latvia*” (1984). Tāpat viņš rediģēja angļu valodas tulkojumu un rakstīja ievadvārdus Helēnas Celmiņas 1985. gadā izdotajai grāmatai “*Women in Soviet Prisons*”.

Nolēmis iepazīstināt amerikāņus ar Latviju “jaunā veidā”, Ojārs izveidoja satīrisko *Latvian International Press Service* (L.I.P.S.) ar motto “*When the truth isn’t enough*”, to izsūtīt redaktoriem, žurnālistiem, radio un TV stacijām. L.I.P.S. radīja lielu interesi un radio stacija WXRT viņu aicināja sagatavot īsu sižetu “*Ojars the Latvian*”.

“To redzot, Amerikas latvieši mani rekrutēja, un 1985. gadā Amerikas latviešu apvienība man piedāvāja pārcelties no Čikāgas ... uz Vašingtonu nodarboties ar sabiedriskajām attiecībām latviešu interesēs. Es zināmā mērā biju ideālists, studēju filozofiju, domāju par dzīves jēgu un vēlējos darīt kaut ko nozīmīgu, tāpēc šim piedāvājumam tūlīt piekritu. Protams, man nelikās reāli, ka Latvija tolaik varētu tik vienkārši atgūt neatkarību, bet, izmantojot savas zināšanas un pieredzi, vēlējos vismaz aktīvāk aizstāvēt Latvijas un Baltijas valstu intereses. Tas viss sāka notikt.

1985. gadā piedalījies miera un brīvības kuģa braucienā pa Baltijas jūru. Kad Latvijā radās neatkarības kustība un neatkarības

(“Negaidīti no mums...” turp. no 11. lpp.)

1991. gadā ANO konferencē

atgūšana no vairāk simboliskiem centieniem pārtapa reālos notikumos, amerikāņu interese par to arvien pieauga, un es ar to jau varēju nodarboties tiešā veidā – sagatavot un sniegt visu nepieciešamo informāciju.”

Lobēšanas stratēģists

No 1985. līdz 1990. gadam viņš strādāja Amerikas latviešu apvienībā par Ārējās informācijas biroja direktoru un Pasaules brīvo latviešu apvienības politisko padomnieku, veidojot lobēšanas taktiku un izvedot sarunas ar ASV amatpersonām ar mērķi aktualizēt jautājumu par Latvijas okupāciju, īstenojot komunikācijas stratēģijas ASV valdības un sabiedrības viedokļu un zināšanu par Latvijas okupāciju ietekmēšanai u.c.

1991. gada janvārī Ojārs uzsāka darbu Anatola Dinberga vadītajā Latvijas vēstniecībā ASV kā preses un informācijas koordinators, kura galvenais uzdevums bija veidot lobēšanas stratēģiju ASV valdībai un realizēt sabiedrības informēšanas kampaņas ar mērķi panākt Latvijas neatkarības atzīšanu. 1991. gada septembrī viņš tika iecelts par padomnieku un vēstniecības vadītāja vietnieku Latvijas vēstniecībā ASV un vienlaikus Latvijas misijā ANO Ņujorkā. Tā paša gada beigās Ojārs atteicās no ASV pilsonības.

Latvijas vēstnieks

1993. gada janvārī Ojārs tika iecelts par Latvijas ārkārtējo un pilnvaroto vēstnieku ASV un 1993. gada martā viņš kļuva arī par Latvijas ārkārtējo un pilnvaroto vēstnieku Meksikā. Kadences laikā Ojārs vadīja Latvijas

kandidatūras NATO pieņemšanas un izskatīšanas procesu. Tikpat nozīmīga bija arī Latvijas pilnvērtīga iekļaušana pasaules ekonomiskajos procesos, kā rezultātā Latvija 1998. gadā kļuva par pilntiesīgu Pasaules Tirdzniecības organizācijas dalībvalsti.

Diplomātiskās karjeras laikā Ojārs saņēma vairākus apbalvojumus:

- III šķiras Triju Zvaigžņu (komandiera) ordeni 1998. gada 1. jūlijā
- Pateicības rakstu no Valsts prezidenta Gunta Ulmaņa 1998. gadā
- Aizsardzības ministra medaļu „Par ieguldījumu bruņoto spēku attīstībā” 1999. gadā

1999. gada augustā Ojārs tika iecelts par valsts aģentūras „Latvijas institūts” direktoru. Vadot Latvijas institūtu, ir saņēmis sekojošus apbalvojumus:

- 2000. gada Cicerona balvas laureāts politikā
- LR Ministru kabineta atzinības rakstu 2002. gadā
- LR Saeimas atzinības rakstu 2002. gadā
- Aizsardzības ministra medaļu „Atzinības goda zīme” 2003. gadā
- Aizsardzības ministrijas goda rakstu 2003. gadā
- Aizsardzības ministrijas piemiņas medaļu „NATO” 2004. gadā.

Par godīgu politiku

2000. gadā Ojārs bija viens no Latvijas Transatlantiskās organizācijas (LATO) dibinātājiem. LATO ir nevalstiska sabiedriska organizācija, kura apvieno domubiedrus, kas vēlas veicināt Latvijas dalību NATO. Ojārs ir bijis LATO priekšsēdētāja vietnieks un priekšsēdētājs.

2010. gadā Ojārs kļuva par vienu no Sarmītes Ēlertes veidotās “Lietussargu grupas” dibinātājiem un biedriem. Biedrības mērķis bija uzlabot politikas veidošanas procesu valstī, veicināt pilsonisko līdzdalību lēmumu pieņemšanā un rosināt pozitīvas pārmaiņas valsts pārvaldē. Kā “Lietussargu grupas” biedrs, 2010. gadā Ojārs iestājās partijā “Pilsoniskā savienība” ar mērķi piedalīties politisko partiju apvienības “Vienotība” sarakstā 10. Saeimas vēlēšanās.

2010. gada rudenī no apvienības “Vienotības” saraksta viņš tika ievēlēts 10. Saeimā. 2010. gada 4. novembrī ievēlēts par Saeimas Ārlietu komisijas priekšsēdētāju. 2011. gadā Saeimas ārkārtas vēlēšanās ievēlēts arī 11. Saeimā. 2014. gadā nesekmīgi kandidēja Eiropas Parlamenta vēlēšanās, toties tika ievēlēts 12. Saeimā. 2018. gada rudenī Ojārs tika ievēlēts 13. Saeimā no apvienības “Jaunā Vienotība”.

“Kopumā es vairāk domāju par nākotni, nevis par pagātni. Varbūt 1990. gados bija svarīga vecās padomju sistēmas pieredze, kura sevī ietvēra daudzus netikumus. Taču tagad Latvijā ir izaugusi paaudze, kura nav redzējusi Padomju Savienību, un viņi jau būs tie, kuri veidos nākotni, par padomju pieredzi uzzinot tikai no vēstures grāmatām. Iespēja piedalīties šajā vēsturiskajā procesā bija lielākais izaicinājums manā dzīvē, ko nenožēloju ne brīdi.”

Vaļasprieki

Ojāra vaļasprieks bija mūzika. Kopš 1990. gadiem Ojārs sadarbojās ar daudziem muziķiem, rakstot oriģināldzeju angļu valodā dziesmām un albumiem, tai skaitā Imantam Kalniņam, „Autobusam debesīs”, „Prāta Vētrai”, Marijai Naumovai, Katrīnai Galupo, Arnim Mednim u.c.

I'm grateful

Ojārs Kalniņš

*I'm grateful to the gods that be
for being somewhere near to me
I thank the heavens for the time
they waste
on this mere mortal
I count my lucky stars at night
for showing me a useful light
I just don't know the reason why
they shine
so I can see them
I know the time we have is short
for all the loves that we must court
I simply take what's offered me
and wait
to see tomorrow*

Dziesmas “I'm Grateful” un tulkojumā “Es pateicos” ir iekļautas Autobuss debesīs 2002. gadā izdotajos albūmos “Think of Me” un “Domā par mani”. Visu dziesmu vārdi šajos

Stāvot Kurzemes jūrmalas smiltīs.

albūmos ir Ojāra, ar Imanta Kalniņa mūziku. Ojāra dziesmu tekstus latviski atdzejojis Viks.

Otrs vaļasprieks bija darbs un atpūta Kurzemes jūrmalā, Vaidē, kur atrodas viņa lauku mājas. Kā teica Ojārs: „Tikai tur ir skai-stākie saulrieti, tikai tur ir plašākā jūra, tikai tur, cērtot malku, ir īstākā atpūta!” Šī gada 26. septembrī Ojārs savā Facebook lapā ielika lielas malka kaudzes fotogrāfiju ar šo paskaidrojumu:

“This basket is filled with potential... Seems like everything in life is filled with potential. No matter what you do with it, whether you waste it, embrace it, develop or destroy it, it always comes back. You just have to see it... One of the fascinating things about life is that it appears to contain an infinite amount of potential. It passes through us just like the firewood passes through my wicker basket. It all comes down to how you use it.”

Visdziļākā līdzjūtība Ojāra dzīves biedrei Irmāi, viņa bērniem un mazbērniem. Par Ojāru sēro arī radi Latvijā, Čikāgā, Milvokos un Jaunzēlandē. Taču sēro visa Latvija par šo neizdzēšami patriotisko cilvēku ar zelta sirdi, sirsnīgu smaidu un patiesu mīlestību pret citiem.

Redakcijas piezīme: Informācija ņemta no vairākiem avotiem, ieskaitot Vikipēdija, ojarskalnins.com, LV portālu un ģimenes atmiņām.

“Garīgo tiltu būvnieks” Misionārs Ivars Levi Graudiņš – Grāmatas pārskats un atmiņas par kristiešu vienotāju un draugu Mārtiņš Stāks

Gramatas vākā aizmugures “FEINI” (saīsināts no iepriekšējā “KAFEINĪCA”), kur izveidots kristīgais centrs. Ivars bija arī tuvjs radnieks šī rajona ievērojumam Latvijas katoļu garīdzniekam un politiķim Francim Trasūnam (1885-1926).

Šī grāmata tapusi, atzīmējot izcila kristieša, vienotāja un mana drauga Ivara Graudiņa 70. dzimšanas dienu, kā arī 20. gadadienu, kopš pirmo reizi pēc viņa iniciatīvas Gaiziņā notika Latvijas kristīgo konfesiju bīskapu tikšanās – kuras turpinājās kā skaista Latvijas Baznīcas ekumeniska tradīcija. Dzimis Zviedrijā, uzauzdzis ASV, 1999. gadā atgriezies Latvijā, Ivars paklausījās Dieva aicinājumam un Latgalē, Ruzinā, gadu vēlāk izveidoja kristīgo centru, ko vadīja līdz savai aiziešanai mūžībā 2018. gadā ... kad tika nogalināts no cilvēka kuram iepriekš Ivars bija palīdzējis.

Grāmatu sakārtoja Arnis Šabovskis, apkopojot gandrīz 40 Ivara domubriedru liecības, kā arī izvilkumus no viņa dienas grāmatām. Liecinieku skaitā iekļaujami: Māris Graudiņš – brālis; Jānis Vanags – Latvijas Evanģēliski luteriskās baznīcas arhibīskaps; Pāvils Brūvers – Latvijas Evanģēliski luteriskās baznīcas bīskaps emeritus; Zbignijevs Stankevičs – Latvijas Romas Baznīcas Rīgas arhibīskaps met-

ropolīts; Aleksandrs – Latvijas Pareizticīgās baznīcas Daugavpils-Rēzeknes eparhijas bīskaps; Edgars Mazis – Baptistu baznīcas mācītājs; Mārcis Jencītis – draudzes “Kristus pasaule” vadītājs un “Tautas lūgšanas sapulces” iniciators; Lauma Zuševica – Latvijas Evanģēliski luteriskās Baznīcas pasaulē arhibīskape; Santa Jauneniece – žurnāliste, u.c.

Par Ivaru Latvijā – ar piezīmi

Biju parsteigts lasot grāmatā, cik cilvēku Ivars ir iespaidojis, un cik nozīmīgā veidā. **Latvietība, kristietība, vienotība** ir trīs vārdi kuri kā tēma skan visās recenzēs. Arī, ka Ivars savā īpatnējā, mierīgā bet drošā pieejā spēja ar cilvēkiem sarunāties, kā arī ieturēt savu neitrālo un patstāvīgo pozīciju plašāku sarunu pulciņos. Viņš vienmēr turējis priekšā kopējos mērķus, vai kā dzirdam amerikāņu teicienā “*the greater good*” (t.i., ar augstāku vai plašāku labumu vai mērķu sasniegšanu).

Juta Strazdiņa, Kristiāna Dāvida pamatskolas skolotāja, man šķiet, apzīmēja Ivaru ļoti akurāti savā rakstā: “cilvēks bez robežām”, “viņš nekad nenomierinājās, viņš *dega*”, “viņš nedomāja par iespējamo un neiespējamo ... viņš vienkārši darīja”. Elijs Godiņš, Rīgas Domes dekāns, raksta ka Ivars dzīvoja un kalpoja ar mīlestību, pazemību un neatlaidību. Māris Jencītis, draudzes “Kristus pasaulei” vadītājs, saka ka Ivara mērķis bija “aicināt un vienot Latvijas baznīcu galvas personas ... jo šajā vienotībā ir ļoti liels spēks”.

Arhibīskabs Jānis Vanags Ivaru raksturoja šādi: “Kopā saturētājs ... parliecināts, ka kristieši nedrīkst noslēgties, bet viņiem savā kristīgā veidā un jomā ir jāuzņemas atbildība par sabiedrības kopšanu”. Hmmm... būtu jāsaka, ka šis viedoklis ir pretēji tam ko pats bieži esmu dzirdējis no vairākiem Čikāgas apkārtnes draudzes locekļiem kad tēmatā par sadarbību un/vai apvienošanu paceļās. Gluži pretēji, dzirdu komentārus: “Mums viss ir pašiem savā vietā labi, un patīk kā ir”; vai, “Kāpēc visu to steigt ... viss jau dabiski izkārtosies”. Un daudzi no mums kuri pedālījās

gaidu un skautu pasākumā pirms 4 gadiem labi atceramies priekšnesumu, kurā jaunieši tieši šo situāciju atzina.

Bet Ivars arī pielāgojās vietējiem apstākļiem. Piemēram, uzaudzināja bārdu, un nopietni garu. “Bārdu garumam bija nozīme. Levi gribēja, ka viņu pieņem un ciena, ne tikai ciema iedzīvotāji, bet arī pareizticīgie kristieši”, stāsta Miriama un Benjamins Eitleri, kuri vadīja kristiešu labdarības projektus no Vācijas. Kā māca teiciens, “Kad Romā, daries kā Romieši” – lai veidotu un vieglāk attīstītu komunikāciju ar citiem.

Atceroties Ivaru no Milvokiem

Bijām ar Graudiņu ģimeni tuvos draugos Milvokos, kur bieži svinējām jubilejas vienās mājās vai otrās. Mūsu ģimenē bija 4 brāļi – Ilmārs vecākais, es jaunākais, bet abi vidējie, Jānis un Pēteris, līdzīgi gados ar Ivaru un Māri. Daudz gadus bijām arī kopā Milvoku Oskara Kalpaka latviešu skolā, Garezera vidusskolā, tanī laikā ļoti aktīvā Milvoku jaunatnes pulcīnā (vai atceraties “Zābaku Dienas”?), baznīcā Māc. Kalnāja un tad Māc. Zuševica Jāņu draudzē, kas 1987. gadā apvienojās ar divām vēl Milvoku draudzēm (Māc. Putniņa un Māc. Meistara), veidojot kopīgo tagadējo Trīsvienības draudzi. Bijām arī kopā “Auseklis” SK sportu vienībā, kur abi Graudiņu brāļi izcēlās volejbola laukumā.

Sports jau bija Graudiņu ģimenes gēnās; Ivara abi vecāki (tēvs Artūrs, no Valmieras, māte Stanuslava, no Latgales) bija augstākie Latvijas līmeņa vieglatlēti. Ivara brāļa Māra meita Tina savukārt šovasar pārstāvēja Latviju Tokijas olimpiskās spēlēs un tur izcīnīja 4. vietu pludmales volejbolā.

Un volejbola laukums ir vieta kur es pats visvairāk ar Ivaru jauniešu gados sapazinātos. Abi piedalījāmies Milvoku “Auseklis” SK, kur jau trenējamies ar vecākiem sportistiem *Turners* arēnā, kas atradās pilsētas centrā un vēl stāv šodien. 1976. gadā, kad pats vēl studēju universitātē, sagājām ar Ivaru kopā ar Kalamazū sportistiem un formējam komandu, kas cīnījās Niagaras, Ņujorkas, “Draudzības spēlēs”, vairumā ar Kanadas latviešu komandām.

“LAIKS” 1976 g. augustā – Niagaras draudzības dienu turnīra vīriešu volejbola grupas uzvarētāji: Kalamazū LSK. No labās: Kārlis Galēns, Mārtiņš Stāks, Ivars Graudiņš, Modris Krautmanis, Agris Krautmanis, Valdis Vizulis.

Ivars bija unikāls garāka auguma spēlētājs – gluds kustībā, enerģētisks un ar pozitīvu komandas spēles pieeju. Ar viņu komandā, dalībnieki vienmēr bez grūtības saspēlēja – ko gan nevaram teikt par daudziem sportistiem, kuriem pašu individuālie panākumi izceļās par prioritāti, nevis komandas uzvara. Amerikāņi viņu bija nosaukuši par “Levi” vai arī “JC”, uz ko Ivars vienmēr atsaucās ar laipnumu, un kas arī viņam deva iespēju uzsākt dialogu par kristietību un Dieva mīlestību. Bet Ivars arī domāja par starptautisko politiku un kopā ar brāli Māri 1982. gadā izveidoja mūsu “Auseklis” komandai t-krekļus ar “FREE LATVIA” [from Communist oppression ... and other evil things] lozungu un pret-padomju tēmu.

“LAIKS” 1982. g. aprīlī: Milvoku “Auseklis” sportu kopas vīriešu volejbolisti t-krekļos ar politiski izteicošo ierakstu “FREE LATVIA”.

GAUJAS 6. GAIDU VIENĪBA

Vadītāja Daina Cera
tāl.: 773-685-0892
e-pasts: dcers312@gmail.com

STABURAGA 70. SKAUTU VIENĪBA

Priekšnieks: Guntis Dāboliņš
tāl. 847-696-9889
e-pasts: gdabolins@wowway.com

GAIDAS, SKAUTI IZPLAUKST ĀRIENĒ

Daina Cera

Gaujas 6. gaidu un Staburaga 70. skautu vienībām iesācies jaunais darbības gads. Šoruden septembrī un oktobrī noturējam četras āra nodarbības. Ja laika apstākļi būs labvēlīgi, tad arī novembrī tiksimies ārā. Ziemas mēnešos pārtrauksim klātienes nodarbības līdz pavasarim, kad varēsim atkal tikties svai-gā gaisā.

Pirmās rudens nodarbībās piedalījās 30 gaidas/skauti un seši vadītāji. Kopīgo darbību uzsākām spēlējot divas iepazīšanās spēles. Tad atdalījāmies pa pulciņiem. Guntiņas iemācījās trīs šifrus un pārbaudīja savu veiklību un sadarbību ar tenisa bumbiņu spēlēm. Mazskauti mācījās siet mezglus, tad izmēģināja savu prasmi nostai-gāt pa vaļīgu virvi (*slack line*) iesietu starp kokiem. Skauti

mācījās kā izlietot dažādas automašīnu daļas – piemēram, kur un kā pielietot logu tīrāmo un kā lietot domkratu (*jack*). Gaidas mācījās par gaidošanas vēsturi, tad sagatavoja spēles, ar kurām viena otru varētu pārbaudīt par iemācīto.

Nobeidzām sanāksmi kopīgi nodziedot “Mēs skauti nākam” un noskaitot gaidu/skautu vakarlūgšanu.

Turpinājumi

Otrās un trešās āra nodarbības atkal uzsākām kopīgi, ar iepazīšanas spēlēm, tad atdalījāmies pa pulciņiem. Plāns paredzēja āra nodarbību izbraukumu oktobra pēdējā sestdienā.

Bija jauki atkal būt kopā, piestrādāt pie mūsu prasībām, apstiprināt mūsu vērtības.

l iepazīšanās spēle: nostāties pēc garumiem, bez runāšanas.

Guntiņas Anda un Lidija labi sadarbojas.

Guntiņas Katrīna un Aleksa veiksmīgi atšifrē uzdevumu.

Guntiņas Līzīte un Lija pārdomā šifru.

Kalvja Cera vadībā, mazskauti uzņemas virves staigāšanu.

SCOUTS, GIRL SCOUTS FLOURISH IN THE OUTDOORS

The 6th *Gaujas* girl scout and 70th *Staburags* scout groups have launched their new activities season. This fall, in September and October, we conducted four outside activities. If the weather permits, we'll meet outdoors in november as well. We'll pause our indoor activities this winter until we can meet outdoors again this spring.

Thirty scouts and girl scouts, along with six leaders, launched our first fall session. We began with two familiarization games for the entire group, then divided into subgroups. The brownies (*guntiņas*) learned three codes and tested their skills and teamwork with a tennis ball game. The cub scouts (*mazskauti*) learned to tie several kinds of knots and then tested their abilities to walk a slack line (*vaļīga virve*) tied between trees.

The scouts learned how to use various parts of an automobile, for example, when and how to use the windshield wiper and how to use the jack (*domkratu*). The girl scouts studied girl scout history and designed some games to test each other's knowledge.

We concluded the outing with the song "The scouts are coming" (*Mēs skauti nākam*) and a scouting evening prayer.

Continuations

We began our second and third outings with familiarization games again, and then divided into subgroups. The plan called for another outdoor activity on the last Saturday in October.

It was great to be together again, to work on our skills, and to reinforce our values.

(“Garīgo tiltu būvnieks” turp. no 15. lpp.)

Mana pēdējā personīgā satikšanās ar Ivaru bija vēlos 1990s gados, pirms viņš pārcēlās uz Latviju. Nospēlējām kopējo turnīru Milvokos, un ar labām sekmēm! Ivaru vienmēr atcerēšos kā draugu ar pozitīvu raksturu un mudinājumu vārdiem, “Dievs Tevi mīl”. Paldies, draugs.

Čikāgas latviešu sabiedrība ... vienotības aicinājumā

Lasot “Garīgo tiltu būvnieks”, man bieži radās iespēja pārdomāt grāmatas tēmas – **latvietība, kristietība, vienotība**, un šos vārdus arī tālāk salīdzināt ar šodienas latviešu sabiedrisko stāvokli Čikāgā. Tepat mums vēl arvien ir vairākas kristiešu draudzes: baptisti, katoļi un divas luterāņu draudzes, visas nopietni sarukušas, bet kuras neesmu ievērojis kopīgi sadarbojamies kā varbūt sagaidītu no kristiešiem? Esam ar ģimeni šeit dzīvojuši kopš 1984. gadu. Īpaši ar abām luteriskām draudzēm, kad paceļās sadarbības tēma vai jautājums par apvienošanu, izceļās zināma neērtība un kautrība. Dzirdam atskaņas un iebildumus ka “mums pašiem viss jau labi” vai “saiesim jau kopā, kad dabiski viss jau nokārtosies”.

Grāmatā par Ivaru, žurnāliste Anna Rancāne izsakās, “Pašā Ivara veidotā ir kaut kas no putna ... varbūt no dzērves, kura atgriezies dzimtenē, meklē purvā savas mājas”. Čikāgā nesen izveidojies centrs “Ligzda”, kopsadarbības turpinājums latviešu skolas un Ciānas draudzes pamatlīgumam. Vai nav tagad iespējas tālāk parādīt mūsu vienotību un “atgriezties”, tā lai mēs stiprinātu kopējo sabiedrību un veidotu ilgtermiņa iespējas nākamām paaudzēm nostiprināt “savas mājas”? Gaidu, kopā ar vairākiem no maniem Biedrības biedru kolēģiem kad Covid ierobežojumi samazināsies, un spēsim plašākā forumā kopīgi sākt atklātā veidā pārrunāt mūsu iespējas plašākai saliedēšanai.

Kurš no mums nav dzirdējis teicienu, “Latvieša mīļākā uzkoda ir otrs latvietis”? To redzam kā reklāmu, lai pārdotu t-kreklus. Internetā ievēroju līdzīgus variantus: “Latvietim vislielākais kārums ir otrs latvietis” un “Tikai Latvijā latvietis var otru latvieti apēst bez sāls”

un “Ja latvietis pats negrib, tad arī citam nedos”. Neesam jau vienīgā tauta ar šo vājuma īpašību – nespēju sadarboties. Bet man šķiet, ka esam arī priekšgalā ar “jūtīgumu”, jo latvieši bieži jūtās apvainoti, un arī nejūt kad citus apvaino. Hmmm ... varbūt šo man būtu pašam arī saprast un izteikt vēlamo ar mīlestību un labo gribu.

Ar vienotību un kopsadarbību ... man šķiet šeit Čikāgā mums vēl arvien ir plašas iespējas uzlaboties – it sevišķi ja apsvēram kā piemēru tās maigās metodes un ciešo pārliecību ko Ivars Levi Graudiņš tik veiksmīgi izmantoja.

Redakcijas piezīmes: Šis raksts atspoguļo autora personīgās pārliecības, kuras ir neatkarīgas un varētu atšķirties no organizāciju viedokļiem pie kurām autors pieder tepat Čikāgā, un no viedokļiem latviešu sabiedrībā un citur.

Pāris vēl “Garīgo tiltu būvnieks” eksemplāri ir pieejami Kalamazū vai arī citādi dabūjami. Ja interesē grāmatu iegādāties, sazināties ar raksta autoru (mstaks@stout.com).

LAW OFFICES of JOHN ROBEZNIKS

John Robeznieks, J.D., L.L.M.
800 East Northwest Highway - Suite 700
Palatine, Illinois 60074
(847) 202-0120
facsimile: (847) 890-6805
e-mail address: robezniekslaw@gmail.com

Engaged in the general practice of law
with an emphasis in the areas of:

- corporate and business transactional matters
- estate planning and probate
- real estate
- taxation

Milvoku Folktoberfests izskan ar mūziku, darbību, līksmību Kaija Petrovskā

Skaistu dienu baudījām 9. oktobrī mūsu pirmajam lielam pasākumam pēc Covid laika ierobežojumiem. Bija daudz ko katram redzēt, dzirdēt un darīt. Baznīcas lejas telpās strādāja amatnieki. Ārā svaigā gaisā zem vienas telts rosījās vaiņagu pīšana. Maltītes tika izsniegtas citā teltī. Vietu zem lielākās telts ieņēma skatuve un galdi salikti tai priekšā gan ēšanai,

Amālija Junge un Saša Ķīnens veido latviskus mākslas darbus.

"Tautumeitas" Ina Kielley un Saša Ķīnens - Milvoku folkloras grupas dalībnieces.

gan programmu uzklausišanai. Vietējais brūzis piedāvāja atspirdzinājumus.

Programma sākās ar Milvoku folkloras ansambli, tam sekoja čikāgieša Armanda Birkena kapela ar vairākām jautrām un iemīļotām dziesmām. Publika lielā sajūsmā klausījās, daži dejoja un arī dziedāja līdzi. Jutamies gandarīti par plašo un saviesīgo pasniegumu.

Aaron Anderson ar dēlu William.

"Latvian Events Band" dalībnieki, no kr., Konstantīns Dzedzels, Artis Viklants, Alvis Cedriņš, Aurora Kondruss, Armands Birkens, Ruslāns Kondruss.

Atmiņas par Pēteri Bolšaiti (1937-2021)

Uldis Roze
Douglaston NY

Pēteris Bolšaitis (Vikipēdijas foto, 2010).

Ar Pēteri iepazināties 2013. gadā, ar Eduarda Andersa starpniecību. Eduards ir dzimis Liepājā ebreju-latviešu ģimenē, bet pavadījis lielāko mūža daļu Čikāgas universitātē un ir pasaulslavens ķīmiķis. No pirmskara 7,140 Liepājas ebreju iedzīvotājiem, tikai 208 (3%) izdzīvoja holokaustu. Eduarda mātei palīdzēja latvieši. Eduards ir rakstījis par saviem holokausta pārdzīvojumiem un es viņam vaicāju, vai viņš var ieteikt citus aculiecinieku stāstus no šī perioda Latvijā.

Eduards minēja Sidnija Aivensa 1991. g. grāmatu, "*How Dark the Heavens*". Aivensa stāsts bija satriecošs. Iesprostots Daugavpils cietoksnī ar ebrejiem no Lietuvas un Latvijas, viņa dzīve bieži karājās mata galā. Bet nāves aplenkumā viņš izjuta mīlestību un sīvu gribu dzīvot. Viņa stāsts Daugavpilī man līdzinājās ar Annes Frankas stāstu Amsterdamā. Vai nebūtu vērts šo grāmatu pārtulkot un ieviest bibliotēkās

Latvijā? Eduards pazina cilvēku kas palīdzētu izdot grāmatu latviešu valodā: Pēteri Bolšaiti.

Eduards un Pēteris bija labi draugi, ar līdzīgām personīgām vēsturēm. Abi bija cietuši traumu Otrā pasaules karā. Eduarda tēvu nošāva vācieši, Pētera – krievi. Uz kara beigām, abi devās bēgļu gaitās, Eduards uz Vāciju un ASV, Pēteris uz Austriju un Venecuēlu. Abi izstudēja zinātnes un sekoja akadēmiskām karjērām. Dzīves otrā posmā, abi pievērsās humanitāriem jautājumiem.

Bolšaitis ir publicējis 11 grāmatas, no kurām vairākas ir tulkojumi no angļu, vācu, spāņu un grieķu valodām. Kad sarakstījos ar Pēteri, viņš augsti novērtēja Aivensa atmiņas, bet darba slogs neatļāva uzņemties jaunu tulkojumu. Viņš ieteica meklēt cilvēku kas tekoši pārvalda abas valodas. Eduards Anders tādu atrada Martas Eniņas Mannenbahas personā. Marta ir jauna sieviete, kas izauga Latvijā, bet tagad dzīvo Kalifornijā, un jūtās ērti abās valodās.

Tulkojuma un drukas darbi bija paveikti 2014. gada rudenī; mēs bijām grāmatai pievienojuši priekšvārdu, epilogu, tīmekļa lapu ar indeksu, fotogrāfijas un kartes. Es devos ceļā uz Rīgu, lai piedalītos grāmatas atklāšanā tā gada 6. novembrī. Dienu iepriekš es satikos ar Pēteri kafejnīcā pie viņa dzīvokļu mājas. Kaut Pēteris bija mūža lielāko daļu pavadījis Venecuēlā, ASV un Vācijā, viņa latviešu valoda teceja kā pavasara strauts – ātri un mirdzoši.

Ģimenes stāsti

Pēterim bija liela ģimene Latvijā – 24 brālēni un māsīcas, kas katru gadu pulcējās lielos ģimenes svētkos. Pēterim visinteresantākais no šiem likās brālēns, kurš vācu okupācijas laikā sekoja naciņiem. Viņš nāca no mazpilsētas un dzīvoja Rīgā savas tantes dzīvoklī atvēlētajā istabā. Kad vācieši atkāpās, brālēns pazuda. Tante iegāja viņa istabā un atrada nacistu literatūru, ko viņa sadedzināja.

Divus gadus pēc Padomju uzvaras, brālēns atkal "iznira", ar jurista diplomu kabatā un čekas uniformu mugurā! Kad Pēteris apmeklēja Latviju 1968. gadā, Padomijas pilnā uzplaukumā, brālēns ielūdza viņu savā birojā, viesnīcā "Latvija" (tagad *Radisson Blu*). Pārējā ģimene, par to izdzirdējusi, brīdināja Pēteri turēties piesardzīgi.

Pēteris pieņēma ielūgumu, bet, ienākot birojā, bija pārsteigts, redzot trešo cilvēku istabā, kuru brālēns iepazīstināja kā attālu radnieku. Vizītes laikā svešais vīrs periodiski pazuda blakus istabā (Pēteris domāja, lai no-mainītu ieraksta lentes). Viņš vēlāk uzzināja, ka šis vīrs bija LPSR pretizlūkošanas "galva".

Pēc neatkarības atgūšanas, brālēns kļuva par ģimenes visdemonstratīvāko locekli: šokolādes un puķes viesošanās reizēs, kartītes dzimšanas dienās, dāvanas Ziemsvētkos. Pēteris viņam uzstādīja vienu lūgumu: sarakstīt savu dzīves stāstu. Bet brālēns nomira, paņemot skaidrojumus sev līdz.

Grāmatas draugi

Nākamajā rītā pulcējamies "Brīvās Latvijas" redakcijas un izdevniecības telpās, kuras vada Ligita Kovtuna. Te Sidnija Aivensa grāmata arī tika izdota. Posāmieš ceļā uz Daugavpili, pilsētu, kur risinājās Sidnija Aivensa stāsts un kur mēs palaidīsim grāmatu pasaulē. Mikrobuss tur šoferi ar 6 pasažieriem, ieskaitot Ligitu, Pēteri un mani.

Mēs pavadām dienu ceļā un ierodamies Daugavpilī, kad pēcpusdienas ēnas stiepjas garumā. Pēteris norāda mums mākslinieka Marka Rotko māju; viņa ģimene izceļoja uz ASV pirms Pirmā pasaules kara, bet viņa bērni nav Daugavpili aizmirsuši. Blakus Rotko mājai joprojām atrodas māja, kur dzimis Pēteris.

Paliek pāris stundas līdz grāmatas atvēršanas ceremonijai, un mums ir laiks apmeklēt vietu, ko spilgti apraksta Aivens: Dzelzceļnieku dārzs. Šeit vācu slepkavu komanda

(*Einsatzkommando*) organizēja vienu no holokausta agrākām masu slepkavībām, nošaujot vairāk kā 1000 ebrejus tikai 11 dienas pēc ienākšanas Daugavpilī. Aivens bija viens no saujiņas kas akciju (*Aktion*) izdzīvoja.

Dzelzceļnieku dārzs ir mazs parks pilsētas centrā. Bet, kad prasām iedzīvotājiem norādes uz šo vietu, neviens mums nevar palīdzēt. Mēs atrodam parku pēc kartes kas iedrukāta grāmatā. Neviena cilvēka parkā nav. Balti taisnstūri atzīmē masu kapu bedres kas tur nošautos ebrejus. Padomju laiku pieminēklis ziņo ka šeit nomocīti 10 000 padomju karavīri.

Mēs steidzamies uz grāmatas izlaišanas vietu: auditoriju Marka Rotko centrā netālaļā Daugavpils cietoksnī. Muzejs ir Rotko bērnu dāvana pilsētai. Ceremonijas vieta nevarētu būt trāpīgāka. Cietoksnī Sidnijs Aivens pavadīja savus Daugavpils gadus, strādājot Vērmachta inženieru vienībā, slēpjoties atkārtoto slepkavošanas kampaņu laikā, iemīļojies līdzeslodzītājā Goldā Gutermanē, kura neizdzīvoja.

Grāmatas ceremonijā ir ielūgti avīžu reportieri, vietējie vēsturnieki, cilvēki no Daugavpils ebreju kopienas, vienkārši daugavpilieši. Pēc ceremonijas Jozifs Ročko, Daugavpils ebreju muzeja galva, sagādā mums tūri *Kadisha* sinagogā, akmens sviedienā no cietokšņa. Ročko pazina Aivensu un sarakstījās ar viņu. Sidnijs, kurš mira 2010. gadā, savukārt priecējās, ka ebreju dzīve Daugavpilī atdzimst.

Mēs atgriezamies Rīgā ap pusnakti. Nākamajā dienā bija grāmatas atvēršanas sarīkojums Okupācijas muzejā. Ar Pētera devīgo atbalstu, mēs uzdāvājām 700 grāmatu kopijas lielām un mazām Latvijas bibliotēkām.

Pēteris mira šī gada 11. septembrī, 7 gadus kopš mūsu satikšanās. Šajos 7 gados viņš izdeva 7 grāmatas, ieskaitot asprātīgo autobiogrāfiju, "Pētera peripetijas". Pētera pieeja grāmatu veicināšanai un izdošanai raksturo viņa būtību: darbīgs, kluss, dāsns, augsti inteliģents, visur mīlēts cilvēks. Lai Tev vieglas smiltis, Pēter!

Redakcijas piezīme: Šis raksts bija pieprasīts un solīts Čikāgas Ziņām. Kad raksta gatavošanas laikā autors sākuma versiju pārsūtīja "Laika" redaktorei detaļu pārbaudīšanai, redaktore to pārprata kā iesniegšanu publicēšanai un raksts iznāca "Laika" 9.-15. oktobra izdevumā. Ceram, ka ČZ lasītāji sapratīs.

Dzelzceļnieku dārzā, no kr., "Laika" redaktore Ligita Kovtuna, radiožurnāliste Biruta Eglīte, māksliniece Daiga Brinkmane, Pēteris Bolšaitis (foto Uldis Roze).

“*Domus Rigensis*” par Pēteri Bolšaiti Agnese Lūse un Nora Rutka

Pēteris Bolšaitis dzimis Latvijā, mācījies skolā Venecuēlā, studējis ķīmiju ASV, strādājis ķīmijas zinātnē Vācijā, Venecuēlā un ASV, deviņdesmitajos gados atgriezies Latvijā un bijis aktīvs vairāku iestāžu un asociāciju (Okupācijas muzejs, Vītolu fonds, korporācija Fraternitas Lettica) biedrs, kā arī grāmatu tulkotājs, autors un mecenāts.

Pateicoties viņa tulkojumiem no vācu valodas, Latvijas sabiedrība iepazīna vairākus vācbaltiešu autorus un personības. Viņa tulkojumā Zigfrīda fon Fēgezaka darbs „Senči un pēcteči: piezīmes no senās Livonijas vēstules lādes, 1689-1887” (2011) rosināja vēlāk teātra izrādi Latvijas Nacionālajā teātrī.

Pēc E. Menzenkamfa darba „Cilvēki un likteņi senajā Līvzemē” (2019) tulkošanas, viņu sāka uzskatīt par vācbaltiešu kultūras ekspertu Latvijas sabiedrībā. Tas viņu ļoti uzjautrināja, taču viņš vienmēr bija gatavs apspriest latviešu un vācbaltiešu kopējo vēsturi un līdzās pastāvēšanu. Pateicoties viņa atbalstam un viņa tulkojumā, tika publicēts britu autora *John Hiden* darbs „*Defender of Minorities – Paul Schiemann*”. Viņš bija līdzautors un patrons grāmatai „Latvijas klusie varoņi” (A. Žigure, P. Bolšaitis, A. Lūse, 2017) – par glābējiem Latvijā abu okupāciju laikā.

Pēteris Bolšaitis bija „*Domus Rigensis*”[*] biedrs. Viņam patika apmeklēt „*Domus Rigensis*” pasākumus, un viņš aktīvi piedalījās diskusijās par dažādām vācbaltiešu vēstures tēmām. Anita Kuglere un Monika fon Hiršheida savu vizīšu laikā Rīgā bieži tikās ar Pēteri Bolšaiti, tās bija savstarpēji bagātinošas sarunas. Viņš vienmēr bija možs, asprātīgs, rosinošs, humora pilns un labvēlīgs. Mums visiem ļoti pietrūks Pētera Bolšaiša.

Redakcijas piezīme: No „*Domus Rigensis*” informācijas lapas ar autoru atļauju, rakstu tulkoja un papildināja Inta Dišlere.

[*] „*Domus Rigensis*” ir 1992. gadā Rīgā latviešu un vācbaltiešu dibināta biedrība, kura nodarbojas ar Rīgas un Latvijas kultūras apzināšanu Eiropas kontekstā. Tās biedrus no Latvijas, Vācijas un citām valstīm vieno interese par daudzveidīgajiem kultūras pārneses aspektiem, kādi starp latviešiem un vācbaltiešiem veidojušies pagātnē, rodas šodien un iezīmējas nākotnē. Pasākumi tiek veltīti vēsturiskajai un mūsdienu mijiedarbībai starp latviešiem un vāciešiem dažādu kultūru ietekmē. Rodas jauni personiskie kontakti, kā arī starptautiska mēroga kultūras projekti, sekmējot vācu un latviešu draudzības saites. (Inta Dišlere)

(“Cienījamā redakcija” turp. no 3. lpp.)

Šīs nometnes saņēma papildus atbalstu no ASV ēbreju kopienas un tas, iespējams, izskaidro autora novēroto starpību starp apstākļiem ēbreju un latviešu nometnēs.

5. Nevarot būt, ka Miriamas ģimene atgriezās Vācijā uz DP nometni pēc Izraēlā un Zviedrijā pavadītā laika. Autors saka, ka “IRO likvidēja pēdējās DP nometnes 1952. gadā.” Tā tas varbūt bija ar latviešu DP nometnēm, bet DP nometņu reālajā vēsturē lasām, ka ēbreju DP nometnes pastāvēja līdz 1957. gadam, kad slēdza Fohrenwaldas nometni, pēdējo ēbrejiem veltīto DP nometni. (<https://www.theholocaustexplained.org/survival-and-legacy/survivors-and-dp-era/dp-camps/>)

Sava raksta noslēgumā autors salīdzina Miriamas dzīves aprakstu ar “Laikā” publicētu autobiogrāfisku gabalu par latvietes Silvas Li-

nartes bargo likteni Gulagā, kā viņa to izcietusi un ar lielu gribas spēku to pārvarējusi un sasniegusi dzīves mērķus. Šeit pārsteigums un neizpratne radās man kā lasītājam. Autors cildina latvietes lielo gribas spēku un nepadošanos liktenim. Bet viņš izvēlas nepieminēt Miriamas Šreiberes līdzīgu rakstura īpašību, kuras rezultātā pat 88 gadu vecumā viņa neatlaidās un saņēma vidusskolas diplomu. Vai tas arī nav atzinības vērts sasniegums?

Uģis Sprūdžs

Pieminot žurnālistu un žurnālistikas skolotāju Ābramu Kleckinu (1933-2021) Anita Mellepe Speciāli Čikāgas Ziņām

Kad bijām viņa „bērni” (studenti) un sastrādājām kādas aplamības, Skolotājs mierīgi noteica: „Žēl, ka es to uzzinu pēdējais...” Kad izaugām par kolēģiem, daudzi Skolotājam pirmajam uzticēja vistrakākās savas idejas. Un vienmēr dabūja padomu, jo Skolotājs turpināja sekot mūsu darbiem, recenzēja grāmatas, rakstīja ievadrakstus un ieteikumus. Un turēja lietas kursā par pasaules dokumentālo kino, ar ko mūs „aplīpināja” jau pirmajos studiju gados.

Pēdējoreiz lielākā pulciņā mēs, viņa pirmie oficiālie studenti LVU Filoloģijas fakultātes žurnālistikas nodaļā, ar Skolotāju klātienē tikāmies viņa 86. dzīves jubilejā. Skolotājs smaidīja – smaidis bija viņa vizītkarte – par no tāluma vesto torti, medus burciņu un āboliem. Par kopā pavadītajām stundām, kurās, kā jau aizņemtiem cilvēkiem klājas, vieni jau posās projām, kad dažs kursabiedrs vēl nebija ieradies. Viņš pārzināja ne tikai mūsu bērnu un mazbērnu vārdus, bet arī viņu dzīves ritumus. Kad runāt Skolotājam kļuva arvien grūtāk, viņš turpināja rakstīt...

Ābrama Kleckina 85. dzimšanas dienā 2018.g. 11. oktobrī. Jubilārs kopā ar pulciņu saviem pirmajiem studentiem, Latvijā populāriem žurnālistiem: no kr., Leonardu Pāvilu, Anitu Jaunbelzeri, Lilitu Eglīti, Ausmu Mukāni, Sarmīti Plūmi un Dainu Bruņinieci. Priekšplānā pie Skolotāja labās rokas -- Anita Mellepe.

Skolotājs nelepojās ar saņemto Atziņības krustu, viņš lepojās ar savu audzēkņu panākumiem. Bet arī starp mācekļiem atradās noliedzēji... Dzīves kausā visa bija gana – paveikto darbu, ziedu un sāpju. „Es nekad nesastrīdēšos ar cilvēku, ar kuru nevēlos sastrīdēties” – tāda bija viņa dzīvē realizētā atziņa. Laikā, kad īpaši pieminam cilvēkus, kuri kaldināja mūsu atdzimstošās valsts neatkarību, atļausos citēt rindas no Skolotāja ievadvārdiem grāmatai par Andri Slapiņu, Gvido Zvaigzni un Juri Podnieku: „Viņi tikai, tāpat kā cauri gadu simtiem latviešu zemnieki, neskatoties ne uz kādiem apstākļiem, kamēr bija dzīvi, darīja savu darāmo. Ne darbības joma, bet attieksme te ir no svara. Galu galā tieši tā tiek radītas visas paliekošās vērtības, tiek nodrošināta tautas esamība.” Šos vienkāršos vārdus var attiecināt uz rakstītāju pašu, mūsu Skolotāju.

Kad Čikāgas Ziņām augusta beigās nosūtīju dažus atvadu vārdus, jau otrā rītā sapratu, ka pateikts gauži maz. Un liktenis bija izlēmis tā – man šis stāstījums tiešām bija jāizvērs plašāk.

Sākumsoli

Es nekad neesmu spējusi savu **Skolotāju** nosaukt vai uzrunāt vienkārši vārdā – **Ābrams**, kā to ar laiku darīja viņa kolēģi, bijušie studenti. Mēs satikāmies Latvijas Universitātē 1973. gada 1. septembrī, kad tiku uzņemta žurnālistikas nodaļas studentu saimē (neskatoties uz to, ka mani vecāki bija izsūtīti uz Sibīriju un man pat laimējās tur piedzimt). Ābrams Kleckins bija mūsu kursa kurators, mēs viņam bijām „pirmie kucēni”, kuri nebūt nebija „slīcināmi”, bet jau studiju gados apliecināja, ka izvēlējušies īsto profesiju.

Skolotājs bija dzimis Latvijas brīvvalsts laikos – 1933.gadā; šoruden 11. oktobrī viņam apritētu 88 gadi. Viņa dzīves gājums bija reizē vienkāršs un arī sarežģīts. Kā puisēns viņš Otrā pasaules kara sākumā kopā ar savu ģimeni piedzīvoja bēgļu gaitas. Atceros stāstīto, kā ģimene, vāciešiem Latvijā ienākot, ļoti lielu ceļa gabalu veikusi kājām. Puisēna vecākiem rīcību priekšā pateica intuīcija – Latvijā viņus sagaidītu holokausts...

Pabeidzis Latvijas universitāti, Ābrams Kleckins tika nosūtīts avīzītes darbā pie RER (Rīgas Elekromašīnbūves rūpnīca, ļoti nopietns uzņēmums, kurš jau no 1950. gada ražoja veļas mazgājamās mašīnas – visā PSRS izslavētās "Rīgas" – un daudzveidīgas elektroierīces vilcieniem, tramvajiem, celtņiem, ģeneratoriem utt. Drīz vien, 1959. gadā, viņš tika aicināts darbā uz lielu un nopietnu (pateicoties arī viņam – arvien progresīvāku) laikrakstu – „Padomju Jaunatne”. Strādājot par atbildīgo sekretāru, Ābrams Kleckins īpaši sirsnīgu uzmanību veltīja akcijai „Noruna” – vidusskolēnu rosināšanai spert pirmos soļus žurnālistikā. Jaunākajā žurnāla „levas stāsti” numurā ar interesi izlasīju radiožurnālista **Aida Tomsona** atmiņas par to, kā viņš, jaunietis no ticīgas ģimenes, universitātes eksāmeniem tika pielaists pateicoties vienīgi Ābrama Kleckina aizstāvībai bargās uzņemšanas komisijas priekšā.

Kino politika

Man ir pārlicība, ka tieši ciešā un izprotosā saikne ar jauniešiem mūsu Skolotāju rosināja īpaši pievērsties kino pasaules faktu un likumsakarību pētniecībai. Ar kinofilmu (bieži vien – tikai fragmentu) palīdzību Skolotājs centās mums sniegt priekšstatu par norisēm aiz „dzelzs priekškara”, vienlaikus parādot un pierādot, ka vispārcilvēciskās vērtības pasaulē, neatkarīgi no sociālās iekārtas, ir vienas. Ka dzīves jēga un cilvēciskā laime meklējama ne jau materiālā līmeņa augstumā, bet sirds izglītībā.

Ar Skolotāja līdzdalību Rīgas kinolektoriji kļuva par ārkārtīgi pieprasītiem mākslas „produktiem”, un šajā īpašajā templī kā pirmie tikām ielaisti mēs – viņa studentīni! (Statistika liecina, ka caur Skolotāja rokām gājuši 2100 studentu. Tieši pateicoties viņa pūliņiem, 2000. gadā tika izveidota LU Sociālo zinātņu fakultāte. Un kad mana jaunākā meita Arta, studējot maģistrantūrā, auditorijā piedzīvoja, ka Skolotājs lasa priekšā kādu no viņas esējām, šī ziņa man bija kā zelta laipa pāri gadu desmitiem – jo kādreiz tā skaļi viņš bija lasījis arī manus darbiņus...) Kolēģi un studenti Ābrama Kleckina 75. dzimšanas dienai veltīja zinātnisko rakstu krājumu **“Laiku atšalkas: Žurnālistiska, kino, politika”** (2010).

Liktenis Skolotāju likumsakarīgi saveda kopā ar 1970. gadu jaunajiem un nemierpilnajiem kino operatoriem un režisoriem. Un zvaigžņu stundu nevarēja nepiedzīvot ar Ābrama Kleckina līdzdalību tapusī Rīgas kinostudijas dokumentālā filma **„Vai viegli būt jaunam”** – sava veida ledlauzis jaunai vizuālās patiesības valodai un galvenais – vēstures traktējumam – visā PSRS un aiz tās robežām. Par to un daudz ko citu var izlasīt Ābrama Kleckina grāmatā **„Kino un mūsdienu kultūras likteņi”** (2012), arī mazāk zināmajā **„Mana pasaule. Tikšanās dzīvē un iztēlē”** (1983).

Ar domubiedriem

Mūsu Skolotājs nekad nealka pēc slavas un apbalvojumiem, dzīvē pat iegrozījās tā, ka ļoti daudzi viņa “bērni” augstu atzinību izpelnījās pirmie. Par Atzinības Krusta komandieri viņu iecēla tikai 2015. gadā.

Jā, viņa laime bija – būt kopā ar saviem domubiedriem un izprast jauno cilvēku domāšanu un dzīves pozīciju, pat ja tai kādos aspektos viņš nepiekrīta. Jau pieminētajā grāmatā „Triju zvaigžņu atspīdums” Skolotājs par vienu no mūsu, latviešu, diženākajiem kinodokumentālistiem **Juri Podnieku** rakstīja: *„Katrau jau pabeigtu darbu, cik arī lieli nebūtu tā panākumi, Juris uztvēra tikai kā kādu pakāpienu uz tiem darbiem, kas vēl taps.... Stikla kalns, kurā viņš jāja, bija neiedomājami augsts. Diez vai vēl kādam mūsu laikā un mūsu zemē ir bijis prātā kaut kas tik augsts. Runa varēja būt tikai par pasaules līmeni. Uzjāt stikla Everestā. Nekas cits viņu nevarēja apmierināt. Tā nebija lieluma mānija, un tie nebija arī puiciski sapņi. Tas bija darba uzdevums, izaicinājums sev pašam. Viņš bija caur un caur latvietis. Tikai viņā nebija nekā no maziskuma. Viņš nekad nejutās mazas tautas pārstāvis. Tauta viņam nebija kvantitāte, bet kvalitāte, ne cilvēku kopums, bet gan kopīgās likstās un cīņās rūdītais gars.”*

Tā nu tas bijis un būs – katru pateiktu vai uzrakstītu vārdu, kad teicēja balss jau apklususi, mēs uztveram daudz dziļāk un jēgpilnāk... Paldies Skolotājam par visu. Gan ikvienam lasītpratējam rakstos pieejamo, gan to, kas ticis katram mums personiski, no sirds uz sirdi.

Rudens dienās, silta maize un siers nevien piesien dūšu, bet arī sasilda un mierina.

Ja saldētavā ir šie siera spilventiņi, tad var ātri sagādāt siltu, apmierinošu uz kodu – sev, ģimenei vai ciemiņiem.

SILTIE SIERA SPILVENTIŅI

8 porcijas uz kodēm

Sastāvdaļas

- 1 kukulis baltmaizes (franču *brioche* vai cita stingra baltmaize), sagriezta 1-collas kubiciņos
- 4 ēdamkarotes sviesta
- 3 daivas ķiploku, sasmalcinātas
- 1 šalote (*shallot*), sasmalcināta
- 1 ½ tējkarotes *Dijon* sinepju
- 8 unces krējumsiera
- 1 ½ krūzes čedara siera, sarīvēts
- 2 olbaltumi
- Sāls un pipari, pēc garšas

Norādījumi

1. Pannu sasilda uz vidēja uguns. Sviestu uz pannas izkausē, pieliek ķiplokus un šaloti. Cep apmēram minūti, pievieno sinepes, apmaisa, un karstumu noslēdz zemāku.
2. Pieliek krējumsieru, maisa kamēr krējumsiers izkūst.
3. Pieliek čedara sieru, maisa kamēr izkūst. Pieber sāli un piparus. Noslēdz karstumu un sieru masu atdzesē uz pāris minūtēm kamēr sakuļ olbaltumus.
4. Olbaltumus sakuļ izmantojot maisāmo mašīnu, vai labi izvingrinot rokas muskuļus. Olbaltumiem jābūt stīviem, bet vēl spīdīgiem.
5. Sieru masu ar olbaltumiem sajauc, mierīgi cilājot, lai neizsistu no olbaltumiem gaisu.
6. Sagatavo pannu, kas der saldētājā, ieklājot pannā pergamenta papīru. Maizes kubiciņus iemērc sieru/olbaltumu masā, un vienā kārtā liek uz pannas. Ieliek saldētājā.
7. Kad kubiciņi ir sasaluši (vismaz 20 minūtes), tos var pārlikt plastmasas maisā un uzturēt saldētājā.
8. Kad laiks pasniegt siera spilventiņus, sasilda krāsni uz 375 grādiem. Sasalušos spilventiņus liek uz pannas, kam ieklāts pergamenta papīrs.
9. Spilventiņus cep 10 minūtes, kamēr gaiši brūni.
10. Siera spilventiņus pasniedz siltus, vai arī istabas temperatūrā.

Padomi

- Esiet vienmēr gatavi uzņemt viesus! Sasaldētos siera spilventiņus var uzturēt saldētājā vismaz 3 mēnešus.

Uz dzīves rēķina – ieguvējs: Vilnis Bankovičs (1923-2021) Māris Roze

Saulainā sestdienas pēcpusdienā Minesotas lauku mājas ezermalā, kur ritēja kāzas un līksmoja bariņš jaunu cilvēku ar gaišām nākotnes cerībām, saņēmu negaidītas sēru ziņas – šī gada augustā, savā Rīgas mājā, 98 gadu vecumā, miris mans draugs Vilnis Bankovičs. Kopā ar sērām izjutu arī apbrīnas un cieņas noskaņu. 98 gadi! – pēc visa ko savā mūžā piedzīvoja šis labsirdīgais, atbildīgais cilvēks, bijušais leģionārs, karā ievainotais, krievu gūstā līdz nāves sliekšņa nonākušais, savu jaunības cerību zaudējušais Latvijas dēls.

Ar Vilni un viņa stāstu iepazinos 2013. gadā, un jau agrāk, kad uzņēmos pārtulkot angļu valodā viņa grāmatu “Los, Los! Davai, Davai! Otrais pasaules karš manās atmiņās”. Šo grāmatu man atsūtīja Viļņa māsa, Rita Drone, kurai es atbildēju ar sajūsmu pilnu vērtējumu par stāstu un tās autoru. Tulkojums Rītai likās svarīgs kā veids Rietumos taisnāk izpaust brāļa un plašākā mērogā Latvijas likteņus Otrā pasaules karā. Kaut Aukstais karš bija mainījis ASV un rietumeiropas uzskatus par Padomju Savienību un bijušo karabiedru “Tēvoci Džo”, latviešu karošana vācu pusē tika traktēta (it sevišķi krievu medijos) kā pretestība angļiem un amerikāņiem, nevis krieviem.

No skolas sola uz tranšējām

Vilnis bija students Skolotāju institūtā Jelgavā kad 19 gadu vecumā saņēma iesaukumu Leģionā. Kopā ar saviem līdzgaitniekiem, viņš apsvēra šī iesaukuma nozīmi. Karot Lielvācijas labā, vēl ticot tās uzvarai, rosināja

reto jaunekli, toties karot pret krieviem un aizstāvēt dzimteni bija galvenais dzinējs tiem kas atsaucās. Arī Vilnim, kurš savu lēmumu paskaidroja šādi: “Izvairties no leģiona nekādi nenodrošinātu manu stāvokli. Mani varētu aizsūtīt jebkur, vācu vajadzības dēļ, draudēja arī represijas ģimenei. Bet galvenais palika pienākums. Austrumu ienaidnieks bija izlaupījis un postījis mūsu zemi, mani draugi un skolas biedri cīnījās pret iekarotājiem leģiona rindās, arī mans pienākums bija piedalīties, kaut nebija brašulis-karotājs”.

Šis skaidrojums bija nozīmīgs arī citai personai – Viļņa jaunības mīlestībai Veltai, kura ar brāļa starpniecību bija sarunājusi Vilnim iespēju saņemt UK karti – atbrīvojumu no Leģiona kā “neatvietojams” (*unabkömmlichstellung*). Pienākuma apziņa tomēr pārnāca vīlīnājumu un pēc apmācībām Vācijā, Vilnis ieradās austrumfrontes tranšējās pie Veļikajas upes 1944. gada martā. Izturējies kārtējo krievu uzbrukumam, kurā leģionāri cieta smagus zaudējumus, Vilnis tika komandēts uz instruktoru kursiem Vācijā, tā varbūt dzīvību saglabānot. Nākošais gads tomēr iznāca liktenīgs.

Kara beigas ievēd ciešanas

Gads sākās ar nodevību. Vilnis ar savu latviešu vienību sagaida vācu atvietotājus savai pozīcijai, bet atmodās krievu ielenkumā. Vācu vienība naktī ir atkāpusies, atstājot latviešus kā kavēkli ienaidniekam. Krievu gūstā nāves draudi, dažādos veidos, pārspēj jau piedzīvoto. Kādā naktī čekas pratinātājs, vienkārši no īgnuma, nošauj zaldātu stāvot Vilnim tieši blakus. No gūstekņu kolonnas ceļā uz cietumu izkrīt vājākie. Graudences cietumā izsalkums robežojās ar badu; malkas ciršanas laikā ārpus cietuma, Vilnis ar biedriem atrod, ka egļu skuju un ozolu mizas ir graužamas un atvieglo izsalkumu.

Bet lielākais drauds nāk no saspīestā stāvokļa cietuma kamerās, kur čekisti pastāvīgi iesūta jaunus gūstekņus. Viļņa kamerā, ieslodzīto skaits dubultojās no 30 līdz 60. Gūstekņi naktīs guļ viens otram blakus uz klona, bet spēj gulēt tikai uz sāniem, vietu trūkumā. Vairākas reizes nakts vidū, pēc signāla, visi apgriezās uz otriem sāniem. No tādiem apstākļiem, kā varētu sagaidīt, izceļās nopietnāks

Autors ar Vilni Bankoviču Cēsīs 2015. gadā, pie Pasaules Latviešu Mākslas Centra.

drauds un gūstekņi sāk mirt no tīfa. Kad nāve skar arī ierēdņus un sargus, cietuma vadība pieļauj dezinfekciju, kas epidēmiju aptur.

Tad nāk ceļojums uz Gulagu. No lopu vagoniem 83-dienu ceļojumā mirušie gūstekņi tiek vienkārši izmesti uz dzelzceļa apbēruma. Novājinātais Vilnis iztur drudzi un Jaungada vakarā ierodās meža vidū, metra dziļā sniegā, aiz Polārā loka, kur gūstekņiem jāuzceļ pašu "lāgeris". Tie strādā meža darbos, cirtot un apstrādājot kokus, lai "nopelnītu" attiecīgu ēdienu devumaizi un udeņainu "zupu". Bet ēdiens nebija ne pusei diezgan lai uzturētu smagi strādājošos vīrus un tā atkal vājākie izkrita no darba grupām un ziemas sasalumā tika vienkārši ievelti sniega kupenās, kur viņi palika barība vilkiem.

Zaudējumi

Ar lēmumu pieņemt Leģiona iesaukumu Vilnis nebija tikai zaudējis savu rīcībspēju uz vairākiem gadiem, viņš arī piedzīvoja zaudējumus uz savas miesas. Bez kara laika ievainojumiem, viņš meža darbos "lāgerī" nocirta sev kājas pirkstu un vēlāk krievu būvbataljonā Igaunijā zaudēja kreiso aci kad metāla šķemba no vērptomā objekta ieskrēja acī. Šiem miesas ievainojumiem viņš ar laiku pielāgojās un neļāva tiem traucēt turpmāko dzīvi. Grūtāk bija pielāgoties cita veida zaudējumiem.

Ieslodzījumos Vilnis bija arī zaudējis savu dzimteni, kaut to atkal redzēja 1950. gadā un tur dzīvoja līdz mūža beigām. Bet atgriežoties Rīgā, viņš piedzīvoja savu cerību sagraušanu, kad viņa pieteikšanās studēt Mākslas akadēmijā tika noraidīta. Karojis taču nepareizā pusē. Šajā gadījumā Vilnis atrada sava veida atlīdzinājumu mērniecības darbā laukos, profesijā ko bija ieguvis jau pirmskara gadu vasarās. Vēlāk atrada darbu kā tehniskais zīmētājs/projektētājs un nobeidza karjeru kā diplomēts inženieris.

Ko viņš pēckara Latvijā vairs nevarēja atgūt bija savas jaunības mīlestību un iecerēto līgavu – Veltu. 1950. gadā Velta jau dzīvoja Zviedrijā un kopā ar vīru un bērniņiem taisījās izceļot uz Ameriku.

Veltas stāsts

1941. gada 14. jūnijā Velta zaudēja vecākus un pārējo ģimeni, izņemot brāli Robertu, izsūtījumā, kur visi izņemot māti nākošos gados gāja bojā. Zviedrijā viņa nonāca kopā ar brāli 1945. gadā, pēc dramatiska Baltijas jūras šķēr-

Velta 1943. gadā.

sojuma ar kuģīti, ko nogremdēja bumba no krievu lidmašīnas. Ceļojot divatā ar otru kuģīti, Velta un brālis pēdējā momentā spēja uz to pārcelties. Bēgļu nometnē Velta satika Juri, kurš arī bija saņēmis Leģiona iesaukumu, bet no tā izvairījās un kopā ar māti atrada vietas laivā uz Zviedriju.

Pēc zviedru valdības lēmuma izdot bijušos leģionārus Padomju Savienībai, pāri par simtu latviešu bēgļu, ieskaitot Veltu un viņas ģimeni, noorganizēja okeāna krustojumu uz Ameriku pārveidotā mīnu trālerī. Izturot pārbaudi Ellis salā Ņujorkā, latvieši tika ielaisti ASV ar kongresa atļauju. Brālis Roberts palika Bostonas apkārtnē, bet Velta ar ģimeni pārkrustoja kontinentu vecā automašīnā lai apmestos pie Jura radiem Kalifornijā, kur Velta nodzīvoja savu atlikušo mūžu.

Bet stāsts par Vilni un Veltu vēl turpinās. Kad 2003. gadā iznāca "Los, Los! Davai, Davai!" pirmais izdevums, Velta Latvijas ceļojumā Vilnim piezvanīja un uzprasīja satikties. Vilnis piekrita, pārrunājis lietu vispirms ar savu sievu Regīnu, ko bija saticis Igaunijā krievu būvbataljona posmā. Regīna piekritusi tikšanai, pieminot, ka viņai jau bijuši vīra labākie gadi, ko neviens nevarot atņemt.

(turp. 28. lpp.)

(“Uz dzīves rēķina” turp. no 27. lpp.)

Tikšanās ar Veltu atkārtojās vairākas vasaras pēc kārtas, pārskatot Otrā kara notikumus un turpmākās abu dzīves. No šīm sarunām, ko vēlāk uzzināju no Vilņa, radās mana pārlicība, ka viņa stāsts, svarīgā ziņā, nav ar “Los, Los!” nobeigts. Mudināju viņu uzrakstīt stāstu par Veltu un sevi, līdz pašam beigām 2010. gadā, kad Velta nomira. Mēs pārrunājām iespējas un versijas un es Vilņa rakstu iesūtīju “Jaunai Gaitai”, kur tas iznāca Rudens 2015.g. Nr. 282, kā “Veltas stāsts”.

Šajā stāstā būtisks man likās jautājums, ko arī uzstādīju Vilnim: Kā Tu uzskati to, ka Leģionā dienējis Tu zaudēji savu mīļāko vīram, kas no Leģiona izvairījās? “Zaudējums tas bija,” viņš teica, “bet es uzskaitu arī visu ko savā dzīvē ieguvu – spēju atgriesties dzimtenē, satiku mīļu meiteni, nodibināju labu ģimeņi un dzīves nobeigumu gados arī piedzīvoju gaišu atstari no jaunatnes pirmās mīlestības”.

IESVĒTĪBAS 10. OKTOBRĪ

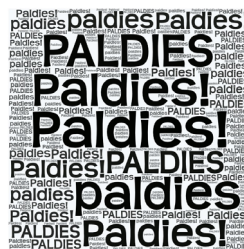
Svētdien, 10. oktobrī, Ciānas draudzes dievnamā notika abu luterāņu draudžu kopīgs iesvētību dievkalpojums.

Apmācības sākās jau 2020. gada oktobrī un iesvētības bija paredzētas šī gada Vasarsvētkos, bet tika atliktas Covid-19 ierobežojumu dēļ. Ar jauniešiem strādāja gan abi draudžu mācītāji, Ojārs Freimanis un Gundega Puidza, gan teol. bak. Silvija Kļaviņa-Barshney. Mācības notika gan klātienē, gan virtuālā vidē.

Apsveicam jaunus draudzes locekļus!

Pirmā rindā no kr.: jaunie Ciānas draudzes locekļi Lija un Dāvis Vīganti, jaunie Sv. Pēterā draudzes locekļi Mija un Dāvis Jēgeri un jaunais Ciānas draudzes locekļis Edgars Cers. Otrā rindā no kr.: Ciānas dr. priekšniece teol. bak. Silvija Kļaviņa-Barshney, Māc. Gundega Puidza, māc. Ojārs Freimanis un Sv. Pēterā draudzes priekšnieks Ivars Spalis.

ZIEDOTĀJU PAPILDINĀJUMS: ZIEDOJUMI SAŅEMTI LĪDZ 2021. G. 22. OKTOBRIM.

Ziedojuši līdz un ieskaitot \$55:

Lorija Cinkusa (Rīga Latvija), Roman Kahn (Lake Forest IL), Austra & Ivars Kēlers (Chicago IL), Dai-ga Kiršteins Bernard (Northbrook IL), Zinta Konrad (Coloma MI), Valentina Linde (Clarendon Hills IL), Gundega Shropshire (Ludington MI), Pēteris Šaltāns (Chicago, IL).

Ziedojuši līdz un ieskaitot \$100:

Laura & Pēteris Blumbergs (Arlington VA), Antra Brammane (Toronto Canada), Baiba & Jānis Bērziņš (Chicago IL), Laila & John Harmann (Lincolnshire IL), Skaidrīte Jirģene (Rīga Latvija), Kristīna & Laimonis Laimiņš (Chicago IL), Brigita Ozoliņš (Chicago IL), Arnis Robežnieks (New York NY), Māra Ruskuls (Mt. Prospect IL), Māra Vārpa (East Dundee IL), Anita Vārsberga-Pāža (Myersville MD), Ivars Zušēvics (Greendale WI), Anonīms.

Sirsnīgs paldies visiem!

*Ģimenes īpašumā un vadībā
kopš 1883. gada*

Matz
FUNERAL HOME

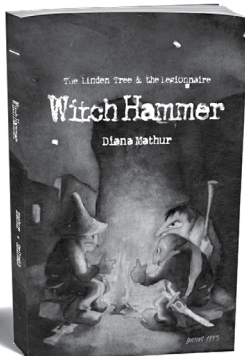
**410 E. Rand Road
Mt. Prospect, IL 60056
847-394-2336**

**3440 N. Central Ave.
Chicago, IL. 60634
773-545-5420**

- Cremations
- Memorial Services
- Non-Traditional and Traditional Services
- Pre-Arrangements
- Pre-Funding

www.matzfuneralhome.com

Book II:
Witch Hammer
 A Latvian Tale of Blood & Treasure

As a *gift* to you
 on *Midsummer*,

Receive a *free e-book*
 and *pickle-making tutorial*,
 when you subscribe to my
 email newsletter at
 DianaMathur.com

skābs gurķis?!

Supported by a grant from the
 American Latvian Association
 Cultural Foundation.

KĻA

Available on Amazon and Barnes&Noble.com
 dianamathur.com

Accurate Dentistry

Bez maksas zobu pārbaude un konsultācija.

- Modernas ierīces un instrumentu sterilizācija.
 - Uz krāsaina ekrāna jūs redzēsiet savus zobus tieši tā, kā zobārsts tos redz.
 - Ārstēšana, izraušana, neredzamās plombes, nervu kanālu un smagaņu ārstēšana, zobu kosmētika, implantanti.
 - Neatliekamo ārstniecību izdarām nekavējot.
 - Zobārstniecības darbnīca atrodas uz vietas: izgatavojam protēzes, kroņus, tiltiņus – salabošana tajā pašā dienā.
 - Miega apnija (*Sleep apnea appliance*).
 - Klinika ērti iekārtota pirmajā stāvā.
 - Automašīnas novietošana tieši pie durvīm.
- Pieņemam no 9:00 a.m. līdz 9:00 p.m.

847-759-9599

accuratedentistrycbc@comcast.net

1225 Perry Street, Des Plaines, IL

1272 Miner Street, Des Plaines, IL

SVEIKS UN VESELS

- * International Travel Medical Plan
- * Medicare Supplemental Plan
- * Health Supplemental Plan
- * Medical Plan for Visitors from Abroad and others...

BENEFITS * COVERAGE * SERVICE

LRFA.ORG

215.635.4137 info@LRFA.org

DRAUDŽU ZIŅAS

LATVIEŠU EV. LUTERISKĀ SV. PĒTERA DRAUDZE

450 Forest Preserve Drive
Wood Dale, IL 60191-1983
Tālrunis: 630-595-0143

Mācītājs: Ojārs Freimanis,
tālrunis: 773-818-6965;

e-pasts: st.peters.latvian.church@gmail.com

Draudzes priekšnieks: Ivars Spalis,
tālrunis: 630-485-1988; e-pasts: ivspalis@gmail.com

Dāmu saimes priekšniece: Ināra Ievāne
tālrunis: 708-799-8636, e-pasts: inaraievans@att.net

Draudzes **Facebook:** [https://www.facebook.com/](https://www.facebook.com/Cikagas-LELBA-Sv-Petera-Draudze)

Cikagas-LELBA-Sv-Petera-Draudze

Draudzes **YouTube** kanāls: [https://www.youtube.com/](https://www.youtube.com/channel/UCOlgl1iilPgzc5ZC3JWpRZIQ/)
[channel/UCOlgl1iilPgzc5ZC3JWpRZIQ/](https://www.youtube.com/channel/UCOlgl1iilPgzc5ZC3JWpRZIQ/)

2021. gada novembris

7. novembris 10:00—2-valodīgs dievkalpojums ar dievgaldu.
14. novembris 10:00—Lāčplēša /Veterānu dienas un Latvijas valsts svētku dievkalpojums. Piedalās Čikāgas latviešu gaidu un skautu vienību pārstāvji.
21. novembris 10:00—Miruso piemiņas dienas/ mūžības svētdienas dievkalpojums ar dievgaldu.
28. novembris 10:00—Adventa pirmās svētdienas dievkalpojums.

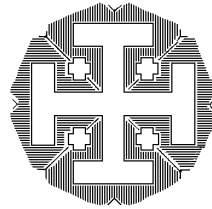
**Sv. Pēterā draudzes
ZIEMSVĒTKU TIRDZIŅŠ
UN SILTAS PUSDIENAS**
Sestdien, 4. decembrī, 10:00-3:00

Dievkalpojumi notiek, ievērojot veselības departamenta ieteiktās higiēnas un drošības normas. Ierakstītos dievkalpojumus turpiniet skatīties draudzes YouTube kanālā: [https://www.youtube.com/](https://www.youtube.com/channel/UCOlgl1iilPgzc5ZC3JWpRZIQ/)
[channel/UCOlgl1iilPgzc5ZC3JWpRZIQ/](https://www.youtube.com/channel/UCOlgl1iilPgzc5ZC3JWpRZIQ/)

Olīvkalna kapos

Sv. Pēterā draudzei ir vēl tikai dažas brīvas kapu vietas, cena \$1,000-draudzes locekļiem un \$1,200-citiem, kas nav draudzes locekļi; salīdzinot ar cenu \$3,000 blakus sektoros. Sazinieties ar Modri Galenieku (847) 823 3713

ČIKĀGAS LATVIEŠU EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ CIĀNAS DRAUDZE

6551 W. Montrose Ave.
Chicago, IL 60634-1499

Tālrunis: 773-725-3820, e-pasts cianasdraudze@gmail.com

Mācītāja: Gundega Puidza, tālrunis: 248-219-4985

Dr. priekšniece: Silvija Kļaviņa-Barshney, tālrunis: 872-301-6638

Dāmu kom. priekšn.: Ināra Grigolats, tālrunis: 847-729-6213

Mājaslapa: "Čikāgas Ciānas draudze" uz Facebook.

2021. gada novembris

- Svētd., 21. nov. 10:00..... Mūžības svētdienas dievkalpojums
- Svētd., 28. nov. 10:00..... 1. Adventa laika svētdienas dievkalpojums

2021. gada decembris

- Svētd., 12. dec. 10:00..... 3. Adventa laika dievkalpojums un Ziemsvētku tirdziņš

Dievkalpojumos ievērosim Čikāgas pilsētas Covid-19 attālināšanās un sejas masku vadlīnijas.

Katru svētdienu arī piedāvājam virtuālus dievkalpojumus. Ja vēlaties saņemt virtuālo dievkalpojumu lapiņas un dievkalpojumu *YouTube* saiti, lūdzam sūtīt e-pastu uz cianasdraudze@gmail.com.

ČIKĀGAS LATVIEŠU KATOĻU KOPA

Immaculate Conception Church
7211 W. Talcott Ave., Chicago, IL

Kopas priekšnieks: Juris P. Valainis

Kopas vice-priekšniece: Zita Velkme

Tālrunis: 630-372-9952, e-pasts: zitavelkme@juno.com

ČIKĀGAS LATVIEŠU ORGANIZĀCIJU APVIENĪBA

Priekšsēdis Mārtiņš Stāks
e-pasts: martinstaks@gmail.com
mobilais tālr.: 925-303-3089

ČIKĀGAS LATVIEŠU BIEDRĪBA

Priekšniece: Dace Kezbera
tālr.: 773-919-3936
e-pasts: itsdace@gmail.com

Mājaslapa www.cikagaslatviesubiedriba.com

Facebook: Čikāgas Latviešu Biedrība vai
Chicago Latvian Association

ČIKĀGAS DAUGAVAS VANAGU APVIENĪBA

6551 W. Montrose Ave.
Chicago, IL 60634-1499

Priekšnieks: Ivars Kēlers

Tālr.: 773-625-4150, e-pasts: kelivar@aol.com

Kasiere: Ināra Grigolats, tālr.: 847-729-6213

Adrese: 600 Huber Lane, Glenview, IL 60025

DV iestāšanās maksa vienam gadam \$21.00.

SARĪKOJUMI, SANĀKSMES, NOTIKUMI UN CITAS NODARBĪBAS

2021. gada novembris

Trešdien, 10. novembrī.... Čikāgas Pensionāru pusdienas Ligzdā (12:00)

Ceturtdien, 18. novembrī... ČLOA virtuālais Valstssvētku video

Sestdien, 20. novembrī.... ČLOA rīkotais Latvijas valstssvētku akts un koncerts Ligzdā

2021. gada decembris

Sestdien, 4. decembrī..... Sv. Pēterā draudzes Ziemsvētku tirdziņš

Svētdien, 12. decembrī.... Ciānas draudzes Ziemsvētku tirdziņš

Latvian American Chamber of Commerce

1658 N. Milwaukee Ave, Suite 183
Chicago, IL 60647 USA
www.latvianchamber.com
Info@LatvianChamber.com

Vai vēlies saņemt informāciju un viedokļus par Čikāgas latviešu sabiedrību un latviešu darbību, domāšanu, valodu, garīgo dzīvi un kultūras pasākumiem Čikāgā un citviet? Abonē **Čikāgas Ziņas un palīdzi to veidot ar saviem rakstiem un ziedojumiem!**

JĀ! VĒLOS ABONĒT Čikāgas Ziņas

Vārds, uzvārds: _____

Adrese: _____

Pilsēta, štats un pasta kods: _____

Telefona numurs: _____

E-pasta adrese: _____

Šī ir dāvana! Dāvinātāja vārds un uzvārds: _____

Vēlos, lai redakcija sūta dāvanu kartīti

Vēlos pats paziņot par dāvanu

ZIEDOJUMU
SUMMA:

\$ _____

Redakcija lūdz vismaz \$55.00 ziedojumu gadā sagatavošanas un iespiešanas izdevumiem.

Čeki sūtāmi uz "Čikāgas ziņas", P.O. Box 2824, Des Plaines, IL 60017-2824

Pieņemam arī ziedojumus caur Zelle, lietojot e-pasta adresi cikagaszinas@gmail.com.

2021. GADA NOVEMBRA VĀRDA DIENAS

- 1 P Ikars
- 2 O Vivita, Viva, Dzīle
- 3 T Ērika, Dagnija
- 4 C Atis, Otomārs, Oto
- 5 P Šarlote, Lote
- 6 S Linards, Leons, Leo,
Leonards, Leonarda
- 7 Sv **Helma, Lotārs**
- 8 P Aleksandra, Agra
- 9 O Teodors
- 10 T Mārtiņš, Mārcis,
Markuss
- 11 C **Lāčplēša diena.**
Ojārs, Nellija, Rainers
- 12 P Kaija, Kornēlija
- 13 S Eižens, Jevgeņijs,
Jevgeņija
- 14 Sv **Fricis, Vikentijs**
- 15 P Leopards, Udīne,
Unda
- 16 O Banga, Glorija
- 17 T Hugo, Uga, Uģis
- 18 C **Latvijas Republikas
proklamēšanas diena.**
Aleksandrs, Doloresa
- 19 P Elizabete, Betija, Liza,
Līze
- 20 S Anda, Andīna
- 21 Sv **Mirušo piemiņas diena.**
Zeltīte, Andis
- 22 P Aldis, Alfons, Aldris
- 23 O Zigrīda, Zigfrīda,
Zigruds
- 24 T Velta, Velda
- 25 C Katrīna, Trīne, Kate,
Kadrija
- 26 P Konrāds, Sebastians
- 27 S Lauris, Norberts
- 28 Sv **Pirmais Advents.**
Rīta, Vita, Olīta
- 29 P Ignats, Virģīnija
- 30 O Andrejs, Andris,
Andrievs

UNITED LATVIAN ASSOCIATIONS OF CHICAGO

Čikāgas Ziņas

CHICAGO NEWS, a Latvian newspaper

P. O. Box 2824, Des Plaines, IL 60017-2824

FIRST CLASS MAIL

ČIKĀGAS LATVIEŠU RADIO RAIDĪJUMI

PIRMDIENĀS no 7:00 līdz 8:00 vakarā

WSBC AM 1240

Ziņojumus un sludinājumus pieņem:

V. Galenieks • tālr.: 847-823-3713, e-pasts galenieks@att.net
Silvija Kļaviņa-Barshney • Tālr.: 872-301-6638, e-pasts skbdesign1@yahoo.com

Ziedojumu čekus lūdz rakstīt uz:

Latvian Broadcasting vārda un sūtīt
Valijai Galenieks 1008 Hastings Str., Park Ridge, IL 60068-3262
Raidījumu ierakstu CD's var pasūtīt no V. Galenieks. Cena — \$6.00

**Klausieties raidījumus datorā — varam sūtīt .mp3 caur Dropbox
Informācija pie Silvijas vai Modra Galenieka**

CHICAGO NEWS (ČIKĀGAS ZIŅAS), a Latvian newspaper founded in 1975, is published by the United Latvian Associations of Chicago, a not-for-profit organization. Publication address: P.O. Box 2824, Des Plaines, IL 60017-2824,

• e-mail: cikagaszinas@gmail.com
Editor-in-Chief: Māris Roze • Tel. 630-980-1055 • e-mail: marisroze@comcast.net

Printed by **AUGSTUMS PRINTING SERVICE, INC.**,

1621 South 17th Street, Lincoln, NE 68502-2698 • Tel 402-474-1591

• e-mail: aldis@augstumsprinting.com